

BØRNETEATER

NUMMER 98 • SEPTEMBER 1996

avisen

Jagten på publikum

Det er en myte, når de små teaterproducenter tror, at der findes et stort publikum til de smalle forestillinger, som de lokale teaterforeninger ikke gør nok for at finde, siger Jørgen Hvidtfelt, formand for Danmarks Teaterforeninger

Side 4-5

Projekt på skinner

Der var bouffon-teater hele juli på den gamle Amagerbane. Randi K. Pedersen fulgte arbejdsprocessen

Side 10-11

Er gode Råd dyre?

Teaterrådet kritiseres nu bl.a. for at være for lukket og administrere mod egne erklærede hensigter

Side 2-3

Børneteater som picnic

Ideen om overholdelse af aldersgrænser og rimelig publikumsadfærd var vendt på hovedet under en i øvrigt farverig og velorganiseret australsk børnekulturfestival for de 3-8-årige. Men også kvalitetsmæssigt var **Out of the Box**-festivalen i Australien en blanded fornøjelse for en kritisk børneteater-kigger fra den anden side af jordkloden.

»Carlos the cane toad« (Rørfrøen Carlos) af Theatre South (billedet) var dog en af oaserne under ørkenvandringen. En skæg og humorfyldt forestilling over det uopslidelige tema om at få sig en rigtig ven

Side 12-13

OUT
OF
THE
BOX

Lenses Lommeuld

Af Bjørn Lense-Møller

Den italienske forfatter, Alberto Moravia har i et interview sagt, at vil man skrive for teatret, må man se en helvedes masse teater. Man kunne nok tilføje, at det gælder for alle andre tilnærmelser til teatret, og for den sags skyld også, hvis man er blevet teatermenneske og ikke bare vil leve af det, men drømmer om at holde det og sig selv kunstnerisk i live.

Det arrige »helvedes masse« gemmer sig måske en accept af, at der skal megen ørkenvandring til at komme fra oase til oase, men at hoppe fra den ene til den næste pr. helikopter snyder én for oplevelsen af landskabets overvindelse, fatamorganaerne og oasens salighed. Der er sådan set ikke andet at gøre end at pukle derudad – hvis man vil tilgive en brander.

Nu er vi jo i et fag, hvor flid alene ikke gør det. At se en helvedes masse er ikke i sig selv en garanti for udvikling, men ikke at se noget giver en ret god sikkerhed mod udvikling.

Det er en kendt sag, at mange teaterfolk – måske især instruktører – ikke går i teatret, hvis de kan undgå det. Andre bør, gerne mange og ofte; det handler jo om levebrødet.

Der er en del, som gerne vil rejse for at se og lære og blive inspireret og få skubbet til deres opfattelse af teaterkunstens grænser. Naturligvis helst på et legat. Men når de samme muligheder for at prøve sig og forny sig kommer inden for de fleste portemonnæers rækkevidde falder, interessen for at møde det ny og anderledes markant.

Det har ofte undret mig, hvor få teaterfolk der møder op til udenlandske gæstespil, og det er fra gang til gang gerne de samme. De kan som regel tælles på én hånd. Er det noget af det nærmest utrolig berømte, kan der blive brug for et sæt fingre mere, måske ligefrem en fods tæer, men hvornår var det nu, det var.

Idette særlige år har der været gæstespil, som det ellers ville koste en jordomrejse at få set, men det var synd at sige, at det har lokket mange professionelle af hus.

Tænk, hvad året har budt på alene af de større teaterbesøg. Det er mere, end man uden videre kan huske i skrivende stund: Theatre de Complicite, Thalia Theater, Peter Steins russiske Orest, Robert Lepage, Suzuki, Théâtre du Soleil, Piccolo Teatro di Milano, Pina Bausch, Sasha Waltz, Merce Cunningham, Anna

Teresa De Keersmaeker o.s.v.

Og de store sammenhængende arrangementer: ISTA, Commedia dell'arte, hvor Fo og Franca Rame trak noget i de professionelle, Cirkus, Images of Africa, Dancing City.

ISTA står for International School of Theatre Anthropology. Det er et professionelt samvær over en periode til fælles indkredsen af den hemmelige kraft og teknik i »performerens« kunst. Seminaret samler teaterfolk fra hele verden. Her kan man med Eugenio Barba som energiens center se arbejdsdemonstrationer og forestillinger af teknik og stil af fremstående kunstnere fra Bali, Japan, Indien, Brasilien, Europa og USA med bl.a. Meyerhold og Decroux's skoler. Virkelig en teaterjordomrejse på en uge i København.

Dancing City inviterer ved siden af de store numre: koreografer, dansere og kompagnier, som kan være morgendagens store navne. Men dette fremtidsperspektiv er der faldende interesse for. Er også teatermiljøet selv inficeret af »begivenhedernes« i bund og grund kunstfremmede slagkraft?

Gå ind i dit kammer og spørg dig selv, hvor meget af alt dette, som blev dig rakt på et sølvfad, du egentlig fik set.

Lad mig slutte med at citere, hvad Stanislawski i 1937 sagde til en gruppe udmærkede skuespillere. Det lyder i min

oversættelse fra engelsk:

»... Husk dette: Enhver stor og seriøs skuespiller burde med jævne mellemrum... vende tilbage til sine studier. Stemmen behøver at blive lagt påny – den slides op i arbejdet. Skuespilleren behøver at rense sit kreative jeg fra ophobede slagter af forfængelighed, selvbevidst smiger o.s.v. og skal konstant, dag for dag, øge sin kulturelle betydning som kunstner; derfor bør en skuespiller cirka hvert femte år stå af i seks måneder eller mere for at gå tilbage til skole tænk ikke i en speciel forestillings baner, men kun på studium og mere studium«.

Altsammen tænkt som et velment men også velmotiveret spark i selvtilstrækkelighedens rumpet.

Teaterråd udvikler?

Teaterrådet kritiseres for at være for lukket og foretage uheldige dispositioner – herunder håndteringen af Artibus-sagen, hvor rådet tilsyneladende går imod sin egen erklærede linje

Af Carsten Jensen

Det nye Teaterråd, der har Litten Hansen som formand, er nu godt igang med sin anden sæson som magtfuld bestyrer af ikke mindst støtte til dansk børneteater. Men rådet, der ved sin tiltræden blev mødt med stor velvilje fra teaterområdets organisationer, bliver nu fra flere sider kritiseret for sin »lukkethed« og »lidet kommunikative adfærd«.

Heriblandt også fra rådets eget »bagland«, Teaterrådets Kontaktudvalg. Et af medlemmerne, der også er formand for Danmarks Teaterforeninger, Jørgen Hvidtfelt, kalder udvalget »betydningsløst«, og andre klager over manglende information fra Teaterrådet. Og Teaterrådets første beretning – for sæson 96/97 – får hug for ikke at lægge præmisserne og de generelle forudsætninger for støttepolitikken klart frem.

I et interview i Børneteateravisen (BTA 69) forsvarede Litten Hansen sig med, at beskyldningerne om lukkethed nok var en følge af, at rådet hverken magtede eller ønskede at holde lange møder med alle 300 afviste støtteansøgere, men kritikken går videre end som så.

Det er generelt svært at komme igennem hos Teaterrådet, som holder kortene alt for tæt til kroppen, hedder det. I sin beretning til generalforsamlingen i Børneteatersammenslutningen (BTS), konkluderede formanden, Carsten Wittrock, således beklagende, at »dette første år med det nye Teaterråd ikke har budt på megen dialog«. Og BTS følte sig tidligere på året kaldet til i en skrivelse til rådet at opfordre til, at der »gives rimelige varsler og overgangsordninger for de teatre, der helt eller delvist får deres støtte frataget«.

Negativ spiral

Henvendelsen var aktualiseret af bl.a. den bratte fratagelse af støtte til Børneteateret og sagen om Artibus, hvori rådet synes at gå imod sine egne erklærede mål.

Under et møde med styrelsen for Det Rejsende Børneteater og Opsøgende Teater (RBOT) for at drøfte principperne i tildeling af støtte, orienterede Litten Hansen nemlig bl.a. om, at det nye Teaterråd i modsætning til det tidligere råd ikke var tilhænger af at reducere støtten, hvis kvaliteten hos et teater dalede, idet det kunne udvikle sig til en negativ spiral. Det ville være bedre at give et sådan teater et lidt højere tilskud et år for at få det på fode igen. Og hvis det ikke hjalp, så måtte man selvfølgelig genoverveje situationen.

Børneteatersammenslutningens repræsentant i RBOT, Biba Schwoon, har i øvrigt kraftigt kritiseret det tidligere råds politik på det område, idet Kaskadeteatret for et par sæsoner siden fik frataget 400.000 kroner i støtte (som de ikke har genvundet) og samtidig blev opfordret til at hæve kvaliteten af deres virksomhed.

Biba Schwoon fandt det ulogisk, at man fratog et teater penge og samtidig opfordrede det til at bruge flere midler på fagfolk, videreuddannelse osv.

Set i lyset af Litten Hansens og det nye Teaterråds tilkendegivelser på det punkt er det interessant at følge udviklingen i sagen omkring Artibus (beskrevet i BTA 97), der af kvalitetshensyn tog begge deres nye forestillinger ned i dette år.

Det reorganiserede Artibus, der til krisemødet med Teaterrådet var udstyret med nye spilleplaner, fremtidsvisioner m.m., fandt således ikke den helt store forståelse hos rådet, der trods sine erklærede hensigter ikke nøjedes med at give en advarsel – og eventuelt en ekstra pose penge (!) – til et teater, der trods alt har været med til at tegne dansk børneteater på det smukkeste gennem de sidste 20 år.

Rådet fratog i stedet teatret hele den tildelte driftsstøtte for sæson 96-97 (2.950.000 kr.), men gav til gengæld 1.450.000 kroner til produktion af »Kvinden som giftede sig med en kalkun« og en underskudsgaranti på max. 230.000 kr. til dækning af ekstraudgifter i forbindelse med nedtagningen af de to forestillinger. Desuden blev driften af Spillehuset igen udskilt fra Teatret Artibus, der skal administrere 350.000 kroner på dette særskilte budget.

Selvom man her taler om beløb, som kun de færreste øvrige danske børneteatre har til rådighed, var der alligevel tale om stor skuffelse hos det decimerede Artibus. Planerne om at genopsætte en af de forrige sæsoners succesforestillinger måtte skrinlægges, der er dømt lange ophold i A-kassen – og der er ikke penge til noget større genopbygningsarbejde.

En million for lidt til børneteatrene?

Teaterrådet har til gengæld fået en lille million mere at gøre godt med til den kommende sæson. Og blandt andre Michael Ramløse, sekretariatsleder på Teatercentrum og medlem af Teaterrådets Kontaktudvalg, mener, at rådet i forvejen »skylder« mindst en tilsvarende million til børneteaterområdet i forbindelse med støttetilsagnene. Hans regnestykke ser således ud:

Teaterrådet har via finanslovsbevilling 61.6 mio. kr. at gøre godt med, inkl. 10 mio. tipskroner til dans. Af de 51.6 mio. er de 5 mio. kr. øremærket til børneteater, jvf. bl.a. Teaterrådets beretning 92/93, hvor der tales om at »Folketinget

har bevilget området 5 mio. kr. ekstra om året«. Tilbage står 46.6 mio., hvor »en væsentlig del skal anvendes til støtte af teater for børn og unge«.

Praksis har hidtil heddet *minimum* 25 pct. – i dette tilfælde lig 11.650.000 kr. Tillægges de fem millioner øremærkede kroner, burde der altså være tildelt 16.650.000 kr. til børneteateret. Fakta er imidlertid 13.570.000 kr. plus 1.950.000 til (børne)danseteateret Corona = 15.520.000 kr.

Mankoen på de 1.130.000 kr. har Teaterrådet efter Ramløses mening ikke gjort ordentlig rede for. Men der er jo altid flere måder at lave regnestykker på, og rådet kunne måske tænkes bl.a. at indregne teknisk udstyr til børneteatrene.

Men det ville være snyd, mener Michael Ramløse, der også påpeger, at teknisk udstyr til et turnerende voksteater ikke »fratrækkes« den samlede støtte til det område.

Konsulent uden teaterforstand

Heller ikke en af Teaterrådets seneste dispositioner falder i god jord. I forbindelse med oprettelse af den egnsteaterkonsulentstilling, der er et resultat af teaterlovens nye egnsteater-paragraffer, har rådet nemlig valgt en model med en jurist, overflyttet fra Kulturministeriet som led i ministeriets turnus-ordning.

Det betyder altså skiftende konsulenter uden teaterfaglig erfaring. Denne side af sagen vil Teaterrådet – der i forvejen har rigeligt at gøre med de mange opgaver, som teaterloven pålægger dem – så selv tage sig af.

Det er rådet selvfølgelig i sin gode ret til, men det går i hvert fald direkte imod det flertal i egnsteaterudvalget under professor Jørn Langsted, der bl.a. ville bruge egnsteaterkonsulenten til at »bringe teaterfaglige erfaringer ind i forhandlingerne, uden at fratage kommuner/amtskommuner deres suveræne beslutningsret«.

Men nu håber »miljøet« så i stedet på, at Teaterrådet vil bringe mere åbenhed ind i sit faglige virke, uden at lade sig fratage sin suveræne beslutningsret...

Guldnål til Kerstin Anderson

Kerstin Anderson, der til daglig er ansat på Teater og Dans i Norden, har fået overrakt Dansk Skuespiller Forbunds guldnål ved en lille reception i forbundet. Kerstin Anderson hædres bl.a. for sit energiske arbejde som mangeårigt medlem af DSF's bestyrelse og sin faglige kamp for dansen – der bl.a. er resulteret i et Dansens Hus, en danseuddannelse og at danserne er kommet med i DSF.

Kerstin Anderson – hædret for en stor indsats

Betydningsfulde danskere

Den Blå Bog er et opslagsværk over de danskere, som en selvbestaltet redaktionskomite finder betydningsfulde nok til at være repræsenteret i det efterhånden digre værk.

I årets udgave bød man velkommen til 164 nye hoveder, og to af dem sidder på tidligere aktive fra børneteaterområdet – nemlig Anders Ahnfelt-Rønne (tidligere bl.a. Fiolteatret og Teater og Dans i Norden, nu direktør for Rialto Teatret) og Lis Vibeke Kristensen (tidligere bl.a. leder af Svalegangen og nu dramatiker og forfatter).

Derimod kan man stadig se langt efter Bjørn Lense-Møller, der som leder af

bl.a. TV-teatret og mangeårig formand for Teaterrådet turde være selvskrevet. Til gengæld er han jo i så meget bedre selskab blandt alle os andre, der ikke kan eller vil komme i dette register over nationens ledende kadrer...

Ny generalsekretær i DATS

Dansk Amatør Teater Samvirke (DATS) har ansat Thomas Hauger som ny generalsekretær pr. 1. august. Hauger, der bl.a. har været formand for Ribe Amtskreds, landsformand fra 1987-95 og redaktør af Rampelyset, afløser Flemming Rasmussen, der har været at vende tilbage til sit virke på seminaret i Aabenraa.

Thomas Hauger (51), der i perioden 1995-99 er valgt som verdenspræsident for Internationalt Amatørteater Forbund (IATA), er uddannet lærer, har bl.a. været seminarielærer, direktør for Alt-TV i Esbjerg, programredaktør på TV2, freelance-journalist m.m.

Rye og Lindebjerg i succesforestillingen »Fluen«

Legat til Rye og Lindebjerg

Skuespillerne Finn Rye og Torkild Lindebjerg er hver blevet begavet med et legat på 10.000 kroner fra Skuespillerforbundet af 1879.

De to får legatet som en påskønnelse for deres mangeårige arbejde med den mimiske teaterform, således som den bl.a. kan opleves i Bådteatrets succesforestilling »Fluen«, der kan ses på turne i januar og februar næste år.

Ahnfelt i Claes Movins streg

BØRNETEATER avisen

- UDGIVER: Teatercentrum i Danmark, Frederiksborggade 20,3 1360 København K. Tlf. 33 15 69 00 • Fax 33 13 14 39
- REDAKTION: Carsten Jensen (ansvarshavende)
- LAYOUT: PH Grafik - tlf. 53 57 44 74
- TRYK: Trykcentralen Fyn A/S
- DISTRIBUTION: Børneteateravisen (4 numre årligt) samt Den Røde Brochure (udkommer i april) sendes gratis til alle institutioner, skoler og andre potentielle aftagere af børneteater. Private abonnenter betaler 98 kroner årligt. Bestilling og afbestilling foretages skriftligt til Teatercentrum. Meddelelse om adresseændring og udeblevne numre rettes i første omgang til det lokale postkontor.
- DEADLINE: Næste nummer udkommer i november – med deadline **5. november**. Annoncer aftales en uge før deadline. Redaktionen af dette nummer er afsluttet **5. september**.

Teaterrådet har lavet en ægte Münchhausen på Teatret Artibus, der trods fratagelse af en million i støtte alligevel formodes at trække sig selv op ved håret såvel økonomisk som kvalitativt.
Tegning: Bob Katzenelson

Kulturformidlere i lokalsamfundet

U middelbart før sommerferien udkom en 170-siders rapport – »FAST Arbejde« – lavet af fire studerende fra RUC og med delkonklusionen, at kun en begrænset del af teaterforeningerne er potentielle aftagere af repertoiret fra FAST-teatrene (Foreningen Af Små Teatre).

Rapporten blev fremlagt på FAST's medlemskonference, hvor også planerne om et alternativt spilletet, FAST-nettet, blev drøftet. Dette vil dog angiveligt ske i samarbejde med teaterforeningerne.

I rapporten, der også rummer forslag til bedre formidling af teaterforeningernes arbejde og produkter, dukker også det tilbagevendende skisma mellem producenter og købere op.

Sidstnævnte er som bekendt organiseret i Landsorganisationen Danmark Teaterforeninger (DT), en sammenslutning af p.t. 74 teaterforeninger – et fald på 12 inden for fem år. De arrangerede i sæson 94/95 1.010 teaterforestillinger for 364.386 voksne og 1.018 forestillinger for 123.763 børn.

Disse tal står at læse i »Rapport 95« – den nyeste af DT's årlige opgørelser. Desuden udgiver DT også hvert år »Den Grønne Brochure«, der er turnéteater-katalog; et lille informationsblad (»Nyt fra DT«) samt teaterhæfter til brug for de enkelte forestillinger, spillestedsoversigter m.m.

I forsommeren blev en arbejdsgruppe vedr. teaterabonnementsordningen, nedsat af Kulturministeriet og med Bjørn Lense-Møller som formand, færdig med sin rapport. Heri anbefales bl.a., at der atter gives støtte til formidling og pr-arbejde.

CJ

Teatret lever kun i mødet

Af Carsten Jensen
Foto: Kurt Johansen

Formand Hvidtfelt og hunden Dino tager venligt imod denne solstrålende sensommerdag i udkanten af Næstved.

På den anden side af vejen tårner kostskolen Herlufsholm sig op. Her har Jørgen Hvidtfelt sin daglige gang som økonomi-inspektør med syv timers ugentlig undervisning samt ansvaret for bl.a. time- og fagfordeling og skolens økonomi.

I et hjørne af den hjemlige kælder tårner papirstakkene sig op. Her har Næstved Teaterforening nemlig til huse, og den nye sæson er ved at blive sat på skinner.

Det monumentale bygningsværk med traditionerne, prestige og rigdommen kontra den ydmyge kontorplads med knokleriet og bøvlet, afledt af en kronisk dårlig økonomi. Det er næsten for illustrativt anmassende, når samtalen nu skal dreje sig om teaterforeningernes eventuelle berettigelse i nutidens Danmark.

Sat i relief af de sidste fem år: Der er nu 74 teaterforeninger mod 86 i 1991. Et voldsomt fald og en fornemmelse af, at der måske er tale om en uddøende race af kulturformidlere?

Jørgen Hvidtfelt, der som formand for både Næstved Teaterforening og paraplyorganisationen Danmarks Teaterforeninger (DT) hele tiden konfronteres med den slags dommedagsvisioner, har naturligvis svar på rede hånd:

JH: »Man kan forestille sig to scenarier. Det ene handler om, at der reelt er behov for 85-90 teaterforeninger, men at der ikke er det, fordi man har gjort vilkårene økonomisk utroligt vanskelige, ikke mindst via teaterloven fra 1990, som faktisk fjernede to millioner kroner i statstilskud til foreningernes livsvigtige administrations- og pr-arbejde.

Udover økonomien kan det også være fordi spillestedet efterhånden er totalt utidssvarende, at bestyrelsen har gjort sit arbejde

for dårligt og valgt det forkerte repertoire osv., men det gennemgående træk er, at teaterforeningerne har utroligt vanskeligt ved at få økonomien til at hænge sammen.

Det andet scenarium er, at vi er igang med en udvikling, som vil kulminere med, at der højst vil være 50 teaterforeninger tilbage. Primært fordi turneforestillingerne bliver mere pladskrævende og man også i provinsen vil have de store forestillinger og ikke nøjes med monologerne. Og så bliver det omkring de forkætrede kulturhuse, at teaterforeningerne kommer til at gebærde sig. Der bliver længere imellem dem, og kun de store overlever.«

74 åbne scener

DT-formanden har ikke selv lagt sig fast på en af disse scenariske fremtidsmuligheder, men har tydeligvis indstillet blikket mod især de økonomiske betingelser:

JH: »I virkeligheden kan og bør man betragte en teaterforening som en slags »åben scene«, hvor turneteatrene kommer og spiller. Men i modsætning til alle andre åbne scener – der har et primært basistilskud til administration, scenefolk, brochurer osv. – så er vores eneste lovmæssige indtægtsgrundlag billetterne, hvorfra alle de øvrige udgifter skal tages.«

»De dyreste billetter hos os i Næstved koster 160 kroner – det samme som på fx. Betty Nansen Teatret – og vi kan ikke sætte prisen yderligere op; det er svært for folk at forstå, at det skal koste mere at sidde i en biograf i Næstved og se teater end at gå i teatret i København...«

»Vi tror på, at hvis kulturministeren ville satse lidt mere på abonnementsordningen og give et grundtilskud til administration og pr-arbejde, så ville de eksisterende teaterforeninger have det bedre og formodentlig vil nogle af de lukkede også åbne igen. Det er jo paradoksalt, at man giver så mange penge i produktionsstilskud til teatrene, som klager over at det er svært at sælge forestillinger til teaterforeningerne, som siger at det er svært at formidle dem til publikum, når man ingen pr-enge har.«

»Derfor er vi også utroligt kedde af, at ministeren er så totalt afvi-

sende over for abonnementsudvalgets rapport og forslag, hvor formanden, Bjørn Lense-Møller, lagde vægt på en fem-årig forsøgsordning, hvor man skulle bruge tre millioner om året på formidlingsarbejdet. Det ville være en garantistøtte, som virkelig kunne få betydning. Og det er Lenses og min tro, at et sådan fem-årigt arbejde ville bære frugt, så der efterfølgende er opdyrket et nyt publikum.«

Opgaven som kulturformidlere

Det er DT-formandens faste overbevisning, at mange teaterforeninger meget gerne vil spille de såkaldt smalle forestillinger, men at det kræver et meget stort – og dyrt – formidlingsarbejde at få tilskuere til dem. I modsætning til populære forestillinger med fx. Lisbet Dahl og Claus Ryskjær, som sælger sig selv og er med til at sikre den enkelte teaterforenings økonomi.

Hvorfor så ikke stoppe klynkeriet, tage konsekvensen og sige: Vi driver denne teaterforening som en fornuftig forretning, dvs. vi udbyder kun succesforestillinger med de kendte – og skulle det kaste lidt overskud af sig, så kan vi allernådigst og for vor egen fornøjelses skyld tage en af de smalle, publikums-fjerne forestillinger?!

JH: »Hvis vi tager vores opgave som kulturformidlere alvorligt, så hører de smalle forestillinger med på repertoire. Det svarer vel lidt til bibliotekernes situation, hvor man også er glad for de fem mennesker, der i løbet af året låner en af de nye digtsamlinger – samtidig med at der er tre måneders venteliste til Helle Stangerups nye bog.«

»Og hvis vi havde penge nok, ville vi kunne sige koldt og kynisk: Jamen der er kun 70-80 mennesker, der vil se den forestilling og det skal de dæleme også have lov til. Det giver et underskud på 8-10.000 kr., men den hører altså hjemme på vort samlede repertoire-udbud. Og hvis vi nu sætter tingene lidt i perspektiv, så er det jo sådan, at hvis vi forestiller os succes for en smal forestilling i milli-

Formanden for Danmarks Teaterforeninger har det hverken godt med det faldende medlemstal, teaterloven eller kulturministerens afvisning af en bedre abonnementsordning.

Og Jørgen Hvidtfelt finder heller ikke de små teatres evindelige kritik af teaterforeningernes indkøbspolitik specielt befordrende for den hårde kamp for at sikre provinsens indbyggere teateroplevelser på rimelige betingelser

med publikum

onbyen København, så vil 1000 tilskuere være ensbetydende med en uges rigtig god turne der. I Næstved har vi 40.000 indbyggere, så hvis interessen var tilsvarende stor her, var det i princip et ensbetydende med en kolossal succes, hvis der kommer 20 mennesker! Men det ER altså ikke nogen succes, hverken økonomisk eller oplevelsesmæssigt...«

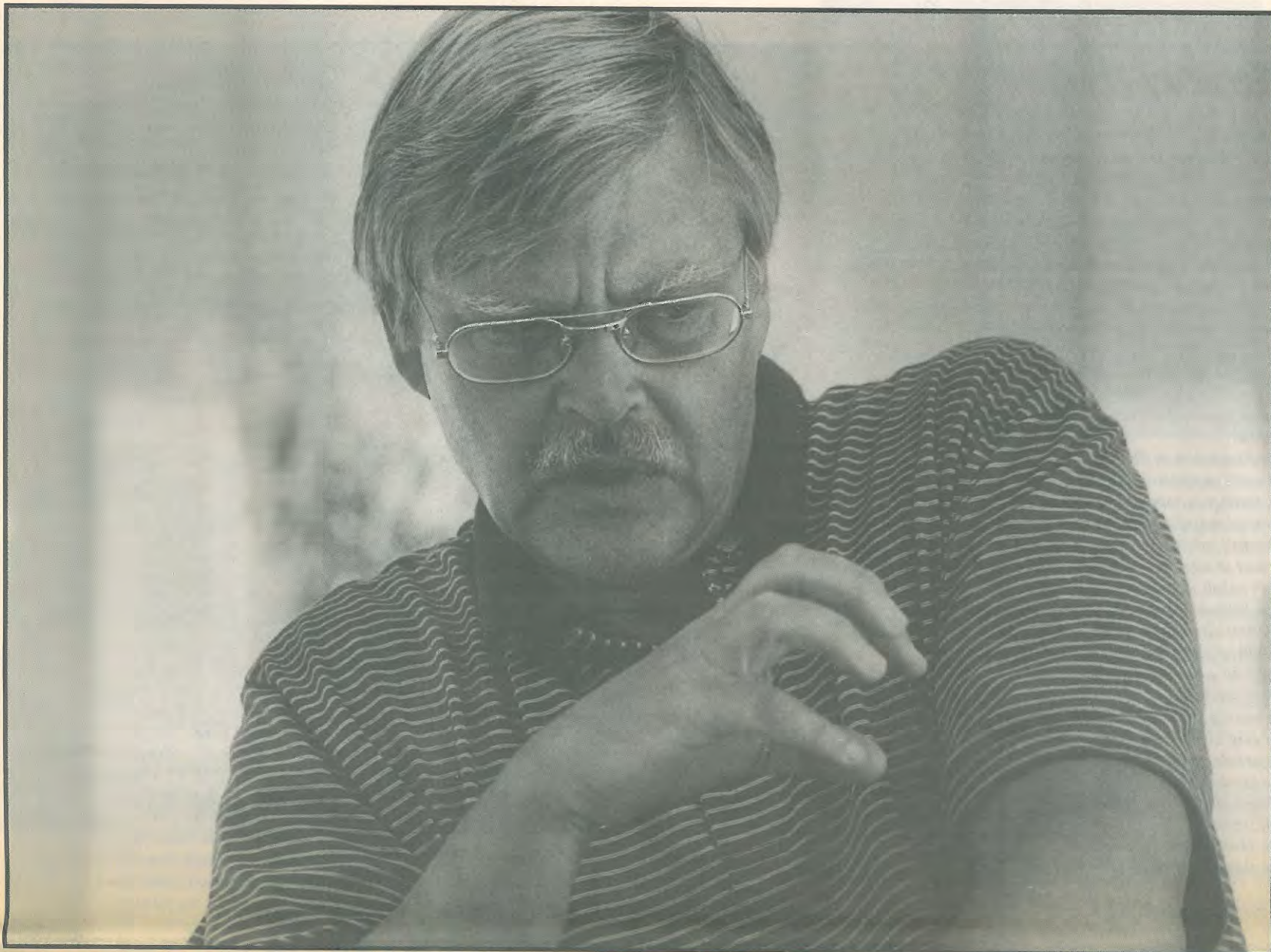
Bliver man så ikke stødt på idealismen, når man skal høre udsagn fra de små producenter i interviews og ikke mindst på DT-seminarerne, hvor I – meget frit oversat – bliver beskyldt for at være nogle gamle forbenede røvhuller uden mod til at forsøge noget nyt.

JH: »Ja, man kan fx læse Per Haugaard fra Skive udtale sig i RUC-rapporten: Han gider efterhånden ikke komme til DT-seminarer og blive spanket og få at vide, at han laver et dårligt stykke arbejde og ikke spiller FAST-forestillinger. Man skræmmer folk væk på den måde. Og det er faktisk sådan, at der inden for de sidste ti år blot er TO eksempler på at en bestyrelse er blevet væltet pga. repertoiret...«

»Men billedet er jo heldigvis ikke så firkantet. Vi taler fint sammen i mere private sammenhænge – og respekterer hinandens arbejde. De mange udfald skal vel osse bruges til en opini-

»Der er mange argumenter mod regionaliseringsforsøg. Der er ikke noget formål med dem. Ingen evaluering, ingen frihed til at udvide teaterinteressen – det er kun Jytte Hilden og lokalpolitikkerne, der er interesseret i den ordning«

Jørgen Hvidtfelt har været formand for Danmarks Teaterforeninger siden 1989, og så længe lysten er der, er Jørgen Hvidtfelt der også. Dog med det fromme håb, at han når at gå af, inden der tales om, at han bør gå af....!

populære forestillinger, er det om at være tidligt ude – og i øvrigt driver teaterforeningerne en udstrakt intern bytteservice sæsonen igennem.»

Heller ikke teaterloven har Hvidtfelts begejstring:

»Teaterkontaktudvalget er betydningsløst. Begrundelsen for det var, at Teaterrådet skulle have større beføjelser og flere penge og dermed havde brug for en kontrolinstans. Men pengene udeblev og

dermed udvalgets arbejdsopgaver. Det er da glimrende på det plan, at 20 mennesker – hvoraf kun de 12 i reglen kommer – taler sammen og får større indsigt i hinandens områder, men relationen til Teaterrådet er noget fis. Det er kun udvælgelsen af de to rådsmedlemmer ved hver ny periode, der kan få folk op på mærkerne.»

»Noget andet er så, at det nye Teaterråds arbejde tegner meget spændende. Formand Litten er noget bredere i sit teatersyn end forgængeren, og i teaterfor-

enings øjemed er det rart med et Teaterråd, som i højere grad har sans for bredden i dansk teater. Men i virkeligheden har vi i mange år synes at der er fuldstændig vildt, at Teaterrådet har noget som helst at gøre med bevillingerne til det turnerende voksenteater. Rådet skal jo især tage sig af det nyskabende teater, græsrodstheater osv., og i den sammenhæng er det fuldstændig tåbeligt at have det voksne turneteater med, for der er ikke noget græsrodsagtigt eller nybrud ved voksent turneteater, og det skal der heller ikke være.«

»...Man burde lade turneteatret ligge i en konstruktion ala det rejssende landsteater – som man desværre fik taget livet af i 1990 – og så lade en blanding af teatersagkyndige (gerne fra Teaterrådet), amtspolitikere (som i forvejen sidder i bestyrelserne for Det Danske Teater og Den Jyske Opera) og teaterforeningerne bestemme, hvilket repertoire, der skal turnere ud over det ganske land.«

onsdannelse, der kan føre flere ressourcer over i henholdsvis FAST og BTS-regi. Bl.a. Som argumentation over for Teaterrådet m.fl., for at få penge til at etablere det alternative spillet, som de venter sig så meget af.»

»Jeg har sagt til FAST, at vi burde se nærmere på virkeligheden: Der er cirka 20 teaterforeninger i landet, som har et spillested – og en interesse – der er egnet til FAST-forestillinger. Lad os ikke køre ud med bål og brand og skippe enhver form for samarbejde. Det ville fx. være helt fjollet, hvis FAST fandt et spillested i Næstved og undlod at kommunikere det ud til vores medlemmer – vores lokale 30-50 tilskuere har FAST jo lige så meget brug for. Og hvis FAST kan fortælle mig, hvor der er 100 interesserede til deres forestillinger, så køber jeg gerne forestillingen...«

»Jeg håber, at når FAST går til Teaterrådet for at bede om et vist antal millioner for at formidle deres forestillinger til hinanden, så gælder det også for teaterforeningerne. Som med rette er sure over – aktualiseret i Den Grønne Brochure i år – at en forestilling fx. koster 16.000 kr. for teaterforeningerne, mens andre får den for 8.000 kr. Argumentet om, at »andre steder kan der kun være 80« kan vi modsvare med, at »jamen hos os KOMMER der kun 80, ligegyldigt hvad vi gør. Så hvis FAST kan få penge til at turnere hos hinanden med argumentet om plads til få tilskuere, vil vi også have den ordning til at gælde hos os. Og hvis der så mod forventning sidder 300 menne-

sker, så bortfalder tilskuddet naturligvis.«

Tag tre og betal for to

Formanden for FAST, Mogens Holm, har klart tilkendegivet (bl.a. i BTA nr. 97), at der skal samarbejdes med teaterforeningerne omkring det såkaldte FAST-net. Men også andre samarbejdsrelationer kan komme på tale. På et møde mellem DT og UBOT (Udvalget for Børneteater og Opsøgende Teater) i november sidste år blev flere muligheder bragt frem. Herunder dannelsen af et »indkøbsnet« af teaterforeninger, der ville spille smalle forestillinger; en pakkeløsning med tre forestillinger til nedsat pris; og en fælles pr-ind-sats for at sælge forestillingerne lokalt.

JH: »Den med »tag tre og betal for to« skal jo først godkendes i FAST-regi. Det, man snakkede om, var, at i stedet for at sprede pr-formidlingsarbejdet over måske ti forestillinger – med det utilfredsstillende resultat at de alle kun turnerede tre-fire steder – så var det måske bedre at satse på tre og så markedsføre dem ordentligt, og teaterforeningerne skulle så garantere, at der i hvert fald var 10-15 foreninger, som ville købe pakken. Det vil jo i givet fald være en måde at få forestillingspriserne ned på et niveau, der minimerer risikoen for den enkelte teaterforening. Men problemet er vel om, man i FAST kan opnå fodslag om at udvælge de tre – og det kræver også et formaliseret samarbejde omkring hvem og hvad, der udvælges hvornår.«

I modsætning til FAST tror Jørgen Hvidtfelt dog ikke på, at der findes et stort, uopdyrket publikum, som bare venter på at blive lukket ind i teatersalenes varme fællesskab – herunder til de små teaters alternative repertoire.

JH: »Det er en ren FAST-myte, at der er et kolossalt publikum til deres forestillinger, men at teaterforeningerne nægter at lade publikum møde forestillingen. Teatret lever kun i mødet med publikum, men det skal altså også være der...«

Hvad Hvidtfelt så inderlig gerne vil undgå, er en situation som i Hjørring, hvor teaterforeningen og det lokale egnsteater er begyndt at konkurrere og spille de samme forestillinger. En lille teaterkrig, som har bragt de store overskrifter frem i lokalpressen – med gensidige beskyldninger om dårligt samarbejde, aftalebrud m.m. – og med det foreløbige resultat, at der i programmerne for indeværende sæson er to forestillinger, der udbydes af såvel egns-teatret som teaterforeningen.

Københavnserordning for pseudo-intellektuelle

Abonnements-udvalget har også barslet med et forslag om at droppe de nuværende rabatkort og i stedet indføre teaterkort – ud fra ideen om, at i hvert fald de unge ikke bestemmer sig for teatergang et halvt år i forvejen.

JH: »Det er en københavnserordning! Og her vil jeg godt støtte

»Det ligger i målsætning-en, at en teaterforening har pligt til at spille et så bredt og varieret repertoire som overhovedet muligt. Problemerne opstår, når man skal definere »overhovedet muligt« – men der er inden for de sidste ti år kun to eksempler på, at en bestyrelse er blevet udeløst pga. repertoirevalget«

ARTE i, at det er ulideligt hvert år, når ARTE-brochuren udkommer, så skal samtlige københavnske intellektuelle på banen og erklære, at de elsker teatret, men at begavede mennesker naturligvis ikke kan tilrettelægge deres tilværelse så lang tid i forvejen; underforstået at det er kun for ufaglærte og andre indskrænkede tumper, som ikke aner hvad de skal lave...!«

»Men OK, så kan vi i stedet lave teaterkortet, hvor man betaler et grundbeløb – og derefter kan hente/købe billetter i den udstrækning der er ledige pladser, når forestillingen er nær. Så har man fjernet enhver form for berettiget ulempe for de pseudo-intellektuelle. I Næstved ved man fx. godt, at hvis man skal se de

Barok i boblebadet

Den dramatiske synergieffekt i Undergrundens technoudgave af en 1700-tals opera går lige ind hos teenagepublikummet

ANMELDelse

Musikteatret Undergrunden: »Skvat« eller »Pimpinone« af G. P. Telemann, 1725. Oversættelse, bearbejdelse og iscenesættelse: Niels Pihl. Scenografi: Jørgen Espen Hansen. Medvirkende: Tine Ann Gaardsdal/Christine Schjøtt, Niels Pihl og Peter Barslev. Keyboards: Carol Brydenfelt. Aldersgruppe: 13 år og op.

Vi syntes, at 1725-udgaven var lidt vel gammel, så vi har gjort den lidt nyere.

Med denne vel-placerede eufemisme introducerer Niels Pihl »Skvat«, Undergrundens nyeste udspil på operafronten – rettet mod børn og unge.

Telemanns musikalske komedie om den smukke, smukke Pige, der målbevidst kaprer en magtfuld og stenrig – men mindre klog – finansherre, er både dramatisk og musikalsk lige så enkel, som den er klassisk.

Derfor kan den også ret problemfrit omprogrammeres og opgraderes til et nutidigt computer- og video-univers med dataskærmes iskolde glimten som en perfekt spejlen af menneskenes kuldsblæde indre.

Elektronikkens æstetik præger dog kun i mindre grad scenografien, der som helhed er mere funktionel end visuel. Til gengæld har scenegang og spillestilens sikre blanding af operaattituder og moderne kropssprog anstrøg af ungdommens fortrukne, artistiske genrer, musicalen og videoen.

Satinblank glamourtrend

Pigen, der i starten blev sunget perlende kompetent af Tine Ann Gaardsdal, men nu er overtaget af en normalt ikke mindre velsynende Christine Schjøtt, er som trådt ud af den modeldyrkende satinblanke glamourtrend.

Med hele sin superslanke og spændstige fremtoning udstrålede Tine Ann Gaardsdal som Pigen alene

ved sin fremtoning en hadefuldt ungdoms hån overfor Skvats midaldrende, men velbeslæde fremtoning. Et

Finansmanden alias Pimpinone alias Niels Pihl er gået på hovedet i boblebadet i et forsøg på at kramme konen

udpræget jakkesæt med måne øverst, mappe og briller og sove-kammerben stikkende frem under badelagnet, og hvis autoritet ryger på gulvet sammen med bukserne. Tilbage står et ynkeligt Skvat med et intenst afhængighedsforhold til børskurserne, der uophørligt flintrer over terminalerne.

Intrigen giver råt for usødet – helt ud i den sprogligt vellykkede oversættelse – i spillet mellem de to, hvor den ene ikke har noget at lade den anden høre i retning af gridskhed og besiddermentalitet. Pigens amoral er ikke ligefrem anbefalelsesværdig, for vel er det kynisk at hykle kærlighed, snyde og bedrage for at kunne nyde livet i boblebad og brillianter. Men det virker unægtelig lige

så frastødende, når Skvat vil holde sin unge kone fangen inden for hjemmets fire vægge som kvittering for herlighederne.

Niels Pihls holder i rollen som Skvat en fin balancegang mellem den sølle og – trods alt – medynkvækkende ægtemand og prototypen på en benhård businessman. Man under ham måske at skulle betale omkostningerne for sin position med menneskelig fattigdom. Men, det er faktisk ham og ikke hende, der vover sig ud i kærligheden – indtil han opdager, at han er blevet snydt, og jalousien holder sit indtog.

Det hele ender tragisk – men kun på scenen. Publikum morer sig strålende, fanget ind af synergien i det idérige møde mellem den herlige, rytmiske barokmusik og en grum historie fra det virkelige liv. Af den slags, der til stadighed genfortælles i den kulørte presse.

Randi K. Pedersen

Utroværdig narkomani

»Gud, giv mig sindsro« kan snildt være en narkomans troværdige bøn. Men vi tror ikke rigtigt på ordene i »Hva' så Billy!«

ANMELDelse

Holbæk Egnsteater: »Hva' så Billy!«. Idé og manuskript: Nonny Sand. Instruktør og dramaturg: Inger Eilersen. Medvirkende: Nonny Sand. Aldersgruppe: fra 13 år og opefter. (Forestillingen har tidligere spillet i Børneteaters regi).

Nogen medrivende og kunstnerisk oplevelse bliver »Hva' så Billy!« aldrig, selvom forestillingens emne el-

lers er centralt nok: En ung pige er røget ud i et stofmisbrug, kommer under behandling og kæmper nu for at tage sig sammen til en »clean« dagligdag.

En ung pige i læderbukser og stor sweater ligger på maven på en seng og hører høj musik fra en stor ghettoblaster, som står lige ved siden af. På gulvet ligger en brun bamse, og foran i rummet brænder et lille stearinlys. Et par store støvler ligger på gulvet ved fodenden, og en vest er hængt over ryggen på stolen nær sengen.

Med en sådan stemning af skodesløs afslappethed åbner forestillingen. Men da pigen stopper musikken og

begynder at tale, forstår vi, at hun ikke befinder sig på et frivilligt valgt ungpigerelæ, men på en institution for anonyme narkomaniere.

»Hva' så Billy!« er en monolog. En optrævningshistorie, hvor Billy fortæller historien om, hvordan hun i forbindelse med en stormende forelskelse ryger ind i et miljø med stoffer. Et nattelev, som drager og får hende til at glemme, at hendes mor er på piller, og at hun selv er følelsesmæssig forsømt og føler sig for tyk. Men også et liv, hvor flugten fra hjemmet ubemærket glider over i en flugt ind i narko med smerte og selvmordsforsøg til følge.

En barsk og virkelighedsnær historie i en tid, hvor unge tilfældigt eller for spændingens skyld risikerer at blive afhængige af stoffer, de end ikke altid kender til indholdet og farligheden af.

Utilnærmelig og udvendig

Men »Hva' så Billy!« lever ganske enkelt ikke. Vi hører at Billy ryger på både stesolid, ketogan og rygeheroin, og vi ser hende finde sprøjten frem og stramme båndet omkring armen. Men her er ingen farlighed. Det foruroligende budskab trænger ikke ind. Forestillingen mangler nerve. Her nås intet oprigtigt nærvær,

som formår at engagere endsige bevæge publikum.

»Hva' så Billy!« forbliver underlig luftig, utilnærmelig og udvendig. Vi kommer aldrig rigtigt til at føle for eller med Billy.

En række båndinterviews med narkomaniere er ikke tilstrækkeligt. Teksten mangler dramatisk spænding, og har mange steder en stiv og påtaget »forklaringsforhippet« måde at udmale forløbet på – replikker som: »Jeg har ikke ansvaret for at mine forældre har det godt. Jeg er det vigtigste menneske i mit liv«, preller for eksempel ligegyldigt af.

Billy virker ikke overbevisende i Nonny Sands karaktertegning. Den tvivlrådige-

hed og de følelsesmæssige dilemmaer, Billy står i, hænges som postulerede fraser udenpå, og beskrivelserne af forholdet til kæresten og til bedstefaren virker påtagede. Rollen synes i det hele taget at ligge for langt fra spillerens indlevelseshorizont og erfaringsunivers.

Forestillingen fortæller sig alt i alt for glat og under tiden studentikost, når scenografien tillige savner noget ubarmhertigt og råt, kostumerne er for tjekkede og moderigtige, og iscenesættelsen har noget for tilrettelagt og ufrit over sig.

Kirsten Dahl

Filigranagtigt papirteater

Oplevelsen er koncentreret mod perspektiviske opstillinger af sirligt tegnede flade-figurer og landskaber i Svalegangens Dukketeaters traditionsbevarende opførelse af det gamle russiske eventyr »Zar Saltan«

Svalegangens Dukketeater: »Zar Saltan«. Tekst: Pusjkin, bearbejdet af Per Brink Abrahamsen. (Bånd)fortæller: Jytte Irene Møller. Musik: Rimskij-Korsakov. Scenografi: Rswitha Vigl. Aldersgruppe: 6-12 år.

Svalegangens Dukketeaters forestilling, »Zar Saltan«, er hverken sindsoprivende eller nyskabende teater. Det er derimod et traditionelt russisk folkeeventyr, der bliver vist som papirteater indenfor en lille kukkasseramme.

Mens Jytte Irene Møllers båndstemme fortæller eventyret, fører Per Brink Abrahamsen sirligt bemalede og udklippede flade papfigurer, slotssale og landskabstegninger frem og tilbage bag hinanden, så der opnås en perspektivisk virkning. Ved

sceneskift og undervejs i akterne understøttes historien af klassisk musik og markante lysskift.

»Zar Saltan« rummer mange af de klassiske eventyrtyngredienser: Onde storesøstre, bortdrivelser, fortryllelser, genforeninger og lykkelige ægteskaber. Og handlingen er enkel og overskuelig: En Zar vælger den yngste af tre almindelige søstre som brud, fordi hun ønsker at føde en søn til ham. Søstrene får arbejde hos zaren med det, de har lyst til – at væve og at lave mad.

Men de er alligevel jaloux og hævngherrige. Så da Za-

ren må i krig, finder de sammen med en ond tante på at sende ham den falske besked, at hans kone har født ham et skrækkeligt udyr. Zaren befaler derfor, at hans kone og det uvæsen, han tror sønnen er, skal sendes væk i en tønde.

Men konen og sønnen har heldet med sig, fordi sønnen under en jagt redder en forhekset svane, der i virkeligheden er en prinsesse. Som tak fører svanen mor og søn til en fortryllet ø, hvorfra sønnen i skikkelse af en humlebi tager tilbage til sin fars palads og hævner sig på de to søstre og tanten. Så vender han

hjem sammen med sin mor, genkendes af faren, Zar Saltan, og bliver til slut gift med prinsessen bag svanen.

Mangel på tredimensionel stoflighed

»Zar Saltan« er et rendyrket eksempel på en gammel dansk papirteatertradition. Som sådan er forestillingen af historisk interesse. Men de næsten filigran-agtige (filigran = guldsmedearbejde i guld- og sølvtråd, red.) flade figurer og landskabsformationer, den højstemte musik og den stemningsfortættende lyssætning giver også en rolig og koncentreret her og nu-oplevelse.

Noget andet er så, at mange nutildags vil forvente af et teater, der kalder sig dukketeater, at der optræder dukker af tredimensionel stoflighed, og at spillet måske også rummer en levende kommunikation med en synlig tilstedeværende dukkefører.

Men det fås ikke på Svalegangens Dukketeater. Og er det de forventninger, man kommer med og ønsker indfriet, vil man højst sandsynlig savne den fællesskabende åbenhed det giver – frem for papirteatrets mere indre og individualistiske oplevelseskvaliteter.

Kirsten Dahl

Letbenet eventyrfortolkning

Når prinser og prinsesser i kongelige gemakker fortæller deres kærligheds-eventyr med klichefyldt kropssprog og på fladt nutidsdansk, går glansen af St. Gertrud

Egnsteatret Vestenvinden: »Frøprinsen«. Frit efter folkeeventyret. Forfatter: Claus Senderovitz. Instruktion: Claus Senderovitz. Scenografi: Mette Munk Lammers. Medvirkende: Tine Eibye og Kim Pejtersen. Aldersgruppe: 3-10 år.

Egnsteatret Vestenvindens forestilling »Frøprinsen« er et happy-ending-eventyr med høje tronstole, store skørter og bløde velourkapper. Prinsessen er sart, kræsen og skarptung, og prinsen tapper og heltemodig. Men hvad er det egentlig teatret vil fortælle med deres opsætning?

I et eventyr er de personer, som indgår, og de oplevelser, de kommer ud for, symboler eller metaforer for det, som sker i vores liv. I sin essens har »Frøprinsen«, som bygger på Grimms eventyr »Frøkon-

gen og Jernhenrik«, også sådanne psykologiske dybder – men de kommer ikke frem i Vestenvindens iscenesættelse.

Handlingen i eventyret er i korthed den, at en legesyg, halv voksen (gifteklar) prinsesse har et elsket stykke legetøj, en guld-kugle. Et fast holdepunkt, som hun en dag taber i en brønd.

I brønden befinder der sig en prins, der er blevet forhekset til en frø. Han dukker op af dybet og lover prinsessen guld-kuglen tilbage mod et løfte om at måtte sidde med til bords, danse og sove i værelse med prinsessen. Prinsessen indvilger, prøver at løbe fra

det, men hjælpes så på vej til at indfri løfterne af sin fader, kongen. Tre prøvelser, som med et kys forløser prinsen fra hans frø krop.

Insisterende morsom

Frøprinsen er i Vestenvindens udgave en tilbageskuende historie. Parret har 144-års bryllupsdag og får så ved fælles hjælp genfortalt, hvordan de i sin tid mødtes. Et hurtigt tøjskifte fører konge og dronning tilbage i tiden, og historien kan trævles op på den lille drejescene med påmalede bagkulisser af henholdsvis tronsal og naturteræn med brønd og skov.

Med megen spinderi om-

kring frøers levevis, med fluespiseri og sorte haletudsebørn kontra en forfængelig og sart prinsesses vaner får Kim Pejtersen og Tine Eibye, som henholdsvis prins og prinsesse, vist og fortalt eventyret.

Samspillet er udmærket. Men forestillingen forsøger på en for tydelig og insisterende måde at være åben og morsom, og helheden savner substans. Her er for megen fyld. For mange eksempler på påklippede scenerier og påhits, som – selvom de er tænkt som munter kolorit – virker forfladigende ind på helheden.

Underholdningsværdien i de scener, hvor de royale i deres leg fabulerer om og

spiser røde pølser og danser tango, virker for eksempel påklippede, opstyltede og effektjagende. »Frøprinsen« er en forestilling, som virker for bastant med sine traditionalistiske og populære eventyrklicheer, samtidig med at den på grund af sin lette og opskruede facon kommer til at svæve mere uforpligtende rundt over publikum, fremfor at tilbyde sig med et vedkommende budskab.

Som sådan er forestillingen et eksempel på, at en eventyrfortolkning også kan blive for letbenet og tynd.

Kirsten Dahl

Stemningsfuldt m ø d e

I Holbæk skeler man ikke til eventuelle kunde-krav om effektiv action og hårdtslående humor. Med »Venstre skuffe til venstre« har Fair Play tværtimod sat et stilfærdigt kammerespil om et følsomt emne på scene

ANMELDELSE

Teatret Fair Play: »Nederste skuffe til venstre« med tekst og musik af Michael Ramløse. Iscenesættelse: Lene Vestergård. Scenografi: Lene Vestergård og Anne-Lis Skipper. Medvirkende: Kira Elhauge og Henrik Steen Larsen. Aldersgruppe: 9 år og op.

Tiden indtager en central rolle i historien om to søskende, der som voksne helt uventet konfronteres med familiens velbevarede hemmeligheder.

Der er fortiden, som meddelers sig i form af minder fra besættelsesårene, og der er den højest nærværende nutid med oprydning på mormoderens loft. Noget, som ikke blot bliver til et gensyn og afsked med barndommen, men også giver ny indsigt i, hvem de selv og menneskene omkring dem er og kan blive til under bestemte livsvilkår.

Endelig er der forestillingens eget tidsforløb, som aldrig bliver så hektisk, at der ikke levnes tid til eftertanke. I korte, men rolige scener krydsklippes der mellem tid og personer. Hvor få, enkle virkemidler og den levende musik tilsammen skaber et stemningsfuldt univers med sin egen, sceniske autoritet.

På det dunkle, men hyggelige loft er danmarkshistorien sat på dagsordenen og – ikke at forglemme – i sin mest dramatiske periode inden for nyere tid. Men forestillingen går videre end til blot at fortælle

– endnu en – historie om frygt og farer i de fem forbandede år.

Medløberiets omkostninger

Med afsæt i en række konkrete begivenheder sættes fokus på medløberiets omkostninger – ikke alene for den enkelte, men for hele familien. For det, der gemmer sig i den nederste skuffe til venstre er en afsløring af, at morfaderen, som de aldrig har kendt, havde ladet sig hyre til krigstjeneste i nazi-Tyskland.

Dermed blev en lavine af løgne og fortællinger sat i gang, der først stopper med børnebørnenes oprydning. Morfaderens handling fik hans kone til at afskrive han helt og holdent, mens hun på sin side valgte at sætte sit liv på spil ved at give en jøde på flugt tag over hovedet. Men begge dele er forblevet skjult og fortrængt igennem årtier for nu at dukke frem på scenen som en række dunkelt belyste og stemningsfulde tilbageblik.

I et dramatisk og musikalsk udtryksfuldt kammerespil, skaber de medvirkende en nærværende og indtagende fremstilling af tolerancens nødvendighed, der også gælder dagens Danmark. Ikke demonstrativt og programmatisk, men ved at stole på børnenes egen evne til at opleve med både tanke og følelse.

Morfaderens fatale fejltale og mormoderens mystiske hemmelighed, der tilfører forestillingen en ekstra, spændingsladet dimension, bliver i sidste instans et spørgsmål om nødvendigheden af at træffe personlige valg og åbent tage ansvaret for sine handlinger. I forvisning om at det, den enkelte foretager sig, altid har betydning i en større sammenhæng.

Ikke nogen ringe morale for tilskuere, som er børn af en normløs tid.

Randi K. Pedersen

Mormor og jøden i en stille dans på loftet, hvor børnebørnene 50 år senere konfronteres med hendes hemmelighed. Foto: Sv. A. Lorentz Christensen

De er et stilt par, Damen og hendes nuttede, men ret uartige lille hund

Hund og menneske imellem

Historien og musikken var det bedste, da Marionetteatret i Kgs. Have i København havde premiere på sommerens anden og sidste forestilling

ANMELDELSE

Marionetteatret i Kgs. Have: »Damen med den lille hund«. Historie og instruktion: Bent Nørgaard. Musik: Anders Koppel. Scenografi og dukker: Pia Kejlbo. Dukkeførere: Susanne Bösch, Paul Arne Kring og Tina Møller.

Hvem skulle tro, at en lille, nuttet hund med strithale og hårsøjle kunne finde på at sabotere sin ejerindes kærlighedsromance. Men det var præcis, hvad der skete i forfatter og instruktør Bent Nørgaards søde, men ret uopfindsomme marionetteforestilling.

Da konen pludselig interesser sig lovlig stærkt for et andet menneskevæsen,

melder jalousien sig hos vovsen. Først strinter den omhyggeligt på mandens nyvaskede skjorte, som Damen netop har lagt pænt og ordentligt sammen. Dernæst går den demonstrativt hjemmefra med hundekurvspude og klassikeren blandt alle dukkekufferter – den røde af pap – som fyldes med det mest nødvendige.

Så kan Damen have det så godt. Men det har hun selvfølgelig ikke, så en hængeøret, firbenet udgave af Sherlock Holmes hyres og opsporer snart den bortløbne. Gensynsglæden mellem dyr og Dame er stor, men da også Homes rykker ind i hundekurven, afsløres tillige en glødende hundeforelskelse med nuttede hvalpe til følge.

På den måde får også Damen og hendes rosenbærende herre mulighed for at fortsætte uforstyrret,

hvor de slap, med deres menneskelige udgave af den evigt dragende kærlighed.

Fabulerende musik

»Elementært« – ville Homes nok have sagt, og det er ikke helt forkert. »Damen med den lille hund« var pænt og overskueligt skruet sammen, så også de allermindste kunne følge med, selvom forestillingen var helt uden ord.

Det stillede store krav til musikken som medfortæller. Hvilket lykkeligvis honoreredes af Anders Koppels meget illustrative, musikalske stemnings- og handlingsbeskrivelser, som blev båret af stilistiske og instrumentale variationer. Derved oplevede man en fortolkning af historien, der var ikke så lidt mere fabulerende end forestillingens iscenesættelse, som var så klar og så

enkel, at det nærmede sig det skematiske.

Man sukkede efter den snurrige opfindsomhed, der oftest er en særlig kvalitet ved Marionetteatrets forestillinger. Ikke mindst i udførelsen af dukker og scenografi, som i denne anden og sidste forestilling i år indskrænkede sig til en enkelt natstjerne og et stjernesud, samt et par rekvisitter. De elegante dukker var kønne at se på uden dog at give basis for nogen større afveksling i spillet, der godt kunne have brugt et solidt skud livlighed.

»Damen med den lille hund« bød henad vejen på en række sjove og søde situationer, så tilskuerne blev godt underholdt i den halve time, forestillingen varede. Men særlig overraskende eller udtryksfuld var den ikke.

Randi K. Pedersen

Bouffonerne på banen

Af Randi K. Pedersen

Allererede under prøveforløbet stod det klart, at der ventede en ganske særlig oplevelse forude med opsætningen af »Bouffonernes Paradis«. For første gang nogensinde kunne man opleve den særlige, franske specialitet, bouffon-teater, skabt af og med danske teaterfolk.

Succesen var da også indiskutabel, da familieforestillingen havde premiere i starten af juli. Publikum måbede og jubede over det herlige, spektakulære spil om den purunge Karls tunge, svære vej ind i voksenverdenen, og anmelderne var begejstrede.

Men selvom det har drejet sig om et af Kulturbureauets store teaterprojekter under BØRNETEATERBY 96, har det derudover ikke vakt den store opmærksomhed som den nyhed på teaterområdet, der i realiteten har været tale om.

Det gælder ikke alene introduktionen af bouffonerne i Danmark, men skyldes lige så meget, at teaterinstruktørerne, Claus Reiche og Torkild Lindebjerg, har villet skabe deres egen udgave af bouffon-teater. Således er det i sig selv noget enestående, at udgangspunktet for projektet var at etablere en kunstnerisk troværdig forbindelse mellem bouffon-traditionen og erfaringerne og traditionerne bag verdens bedste børneteater.

Et storslået skue

Det giver næsten sig selv, at når målgruppen er hele familien, er det noget af et kup at indlede med at præsentere hovedpersonerne under en tur i et veteranog. At samarbejdspartneren, Amagerbanen, tilfældigvis også var den berømtlige Olsen-bandes gamle film-togvogne, var heller ikke nogen opmærksomheds-

dræber.

Alligevel blev det en af forestillingens store gevinster, at netop togturen ikke fremstod som en påklistret underholdnings-gimmick, men lykkedes som en fuldt integreret del af spillet. Et forløb, hvor publikums forventninger stille og roligt blev kørt i stilling til det store brag, som til alt held – eller takket være en kompetent og inspireret teaterindsats – også blev realiseret.

Valg og fravalg kan altid diskuteres, og vel var der skåret lovlig hårdt i scener og detaljer i forhold til det frodige udbud under prøveforløbet. Måske til skade for børnenes mulighed for at forstå bouffon-teatrets væsen, hvor det seriøse er parodi og parodien det seriøse bud på en voksen virkelighed.

Men det storslåede skue, det tætte samspil mellem det scenografiske megaformat og bouffonernes kæmpeklump under teltdugen var usvækket i udtrykket. På en gang fuldt af overraskelser og så tilpas meddelsomt, at også de mindste kunne følge med. Dog næppe i hver eneste symboladefinesse i spil og tekst, men i de store stemningsskift, der mere end noget andet er bouffon-teatrets udtryk.

Kernen i bouffon-teatret

Med frygtindgydende præcision beherskede de 16 medvirkende skuespillere, der kom fra otte forskellige teatre, den specielle, non-verbale spillestil. Uanset, at der hersker et vist »kør-om« system blandt børne- og ungdomsteatrene, har man altså også skulle nå frem til en indbyrdes tillid og fysisk fortrolighed i forhold til kolleger, man ikke alle har kendt på forhånd. Det er en simpel forudsætning for, at bouffon-teater overhovedet kan fungere.

Hvis ikke de medvirkende når frem til at cementere en fælles basis at operere ud fra, har de kun ringe mulighed for at skabe en troværdig vekselvirkning mellem de individuelle udbrud og

fælles handling. Det, som udgør kernen i bouffonernes univers.

Dér findes også det nye i forhold til kendte teaterformer. Men det er afgjort også her, de store fysiske og psykiske udfordringer har ligget forud for premieren. Ingen er kommet sovende – ikke engang halvsovende – til det imponerende resultat, der mødte publikum i den færdige udgave af »Bouffonernes Paradis«. For tilskuerne blev forestillingen måske nok en paradissisk teateroplevelse, men for de medvirkende har det vist undertiden mere lignet vejen til Helvede.

Man har knoklet så sveden sprang – trods det ublide sommervejr – for prøvetiden har ikke haft noget bemærkelsesværdigt omfang. Heller ikke i betragtning af, at det har drejet sig som et stykke totalteater af usædvanlige dimensioner med koblinger til et eksternt forløb i form af turen med Amagerbanen.

Afslørende spottelatter

Det betyder først og fremmest, at der ikke forud for opsætningen har været tid og råd til månedslange, metodiske træningsforløb med henblik på at tilegne sig bouffon-teatrets særlige spillestil. Hvilket sådan cirka svarer til, at man skulle sætte en Bournonville-ballet op med modern-dansere inden for normal prøvetid – eller omvendt.

En ting er nemlig, at bouffon-stilen er enormt fysisk krævende, det ses med det blotte øje. Noget andet er, at hele udtrykket baseres på krop og ikke tekst. Ganske vist har der været dansere med i projektet, som kunne tilføre enkelte scener ekstra dynamik, men grundsubstansen har man ikke kunnet snyde sig fra.

Alle medvirkende har haft det samme, store ansvar for at få deres individuelle karakterer til at nå igennem til publikum. Både når det drejede sig om at være bouffon blandt bouffoner i gruppen eller når de hver især varetog rollerne i de parodiske, dvs. seriøse optrin. Hvor alt

står og falder med, at publikum oplever dem som dybfølte og overbevisende karakterer stik modsat en traditionel, scenisk parodi.

Dér drejer det sig om at gøre nar af noget etableret ved at overdrive og karikere det og ved at efterligne tingene på en spottende facon. Mens det i bouffon-teatret er målet at opnå en optimal, realistisk troværdighed, lige indtil spottelatteren som det afslørende aspekt stiller sandheden til skue.

Svært men sjovt

Med jernhård disciplin har de medvirkende skullet præstere det umulige. Alligevel synes alle, at det har været oplevelsen og sliddet værd. Det har været vældig svært, men sjovt – og skal også være det, fordi bouffon-teater har et stort aspekt af leg, som ikke må gå tabt i prøveprocessen.

Ganske vist handler det mest om den ondskabsfulde side af legen – børn såvel som voksne – men det improviserede og indfaldsrige er alligevel til stede hele vejen.

Så for at nå frem til »Bouffonernes Paradis« har det været nødvendigt at øve og prøve. Først for at forstå og for at kunne beherske bouffon-teatrets metode, dernæst for at lære at bruge den i en kunstnerisk sammenhæng.

Her har det blandt andet haft betydning, at instruktørerne har haft en ambition om at tilføje det franske forbillede en ekstra, mere menneskeligt håbefuld dimension. De har villet skabe en større spænding i begrebet bouffon end Lecoq har gjort.

Af den grund har de

prøvet at komplementere det fundamentalt ondskabsfulde og drillesyge, som bouffonerne repræsenterer på voksenverdens vegne, med nogle flinke engle. Et mere eller mindre jordisk modstykke af varme og følelser, som åbnede muligheden for Karl til at træffe et valg med hensyn til, hvilken slags voksen han ville være.

Barndommens lege

Men forud for den egentlige prøvestart trænede teaterholdet ti koncentrerede dage i det nye teatercenter i Odsherred med svenske Maria Öller.

Her blev der arbejdet ihærdigt med barndommens lege, fortæller Gitte Melgård. Dog blev det kendte udbygget med raffinementer f.eks. i form af hurtige, præcise kys eller spyt for nu blot at nævne noget af det mere enkle.

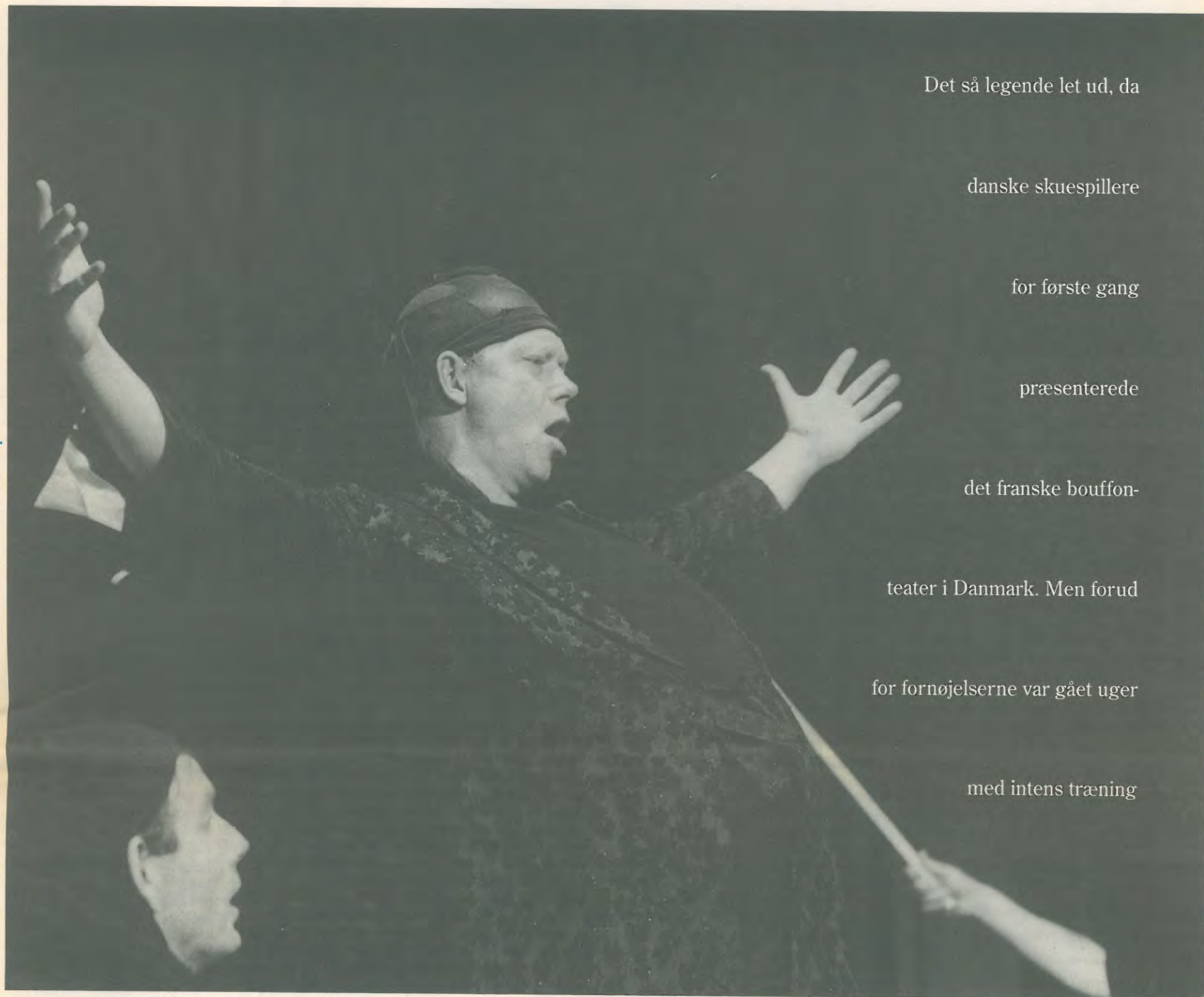
Gitte Melgård fremhæver som et andet, meget væsentligt aspekt ved træningstiden, at den gav skuespillerne mulighed for at lære hinanden godt at kende. Det, mener hun, var helt nødvendigt for at spillet i forestillingen siden hen kunne times med hensyn til at sætte i gang, stoppe og udvikle sig ud fra en non-verbal samhörighed.

Maria Öller er uddannet hos den franske teaterpædagog, Jacques Lecoq, som i 1970'erne skabte det moderne bouffon-teater, hvis hovedelementer er parodiske, kropslige deformiteter og en spillestil, der blandt andet udtrykker sig gennem komiske måder at bevæge kroppens forskellige dele på.

Virkningen heraf forstærkes gennem den deformitet, den enkelte skuespiller bevidst vælger som »sin«, og som yderligere kan skærpes gennem et kostume, der f.eks. hæmmer bevægelsesfriheden på andre punkter.

På samme måde vælger man en lyd eller en særlig

Det så legende let ud, da

danske skuespillere

for første gang

præsenterede

det franske bouffon-

teater i Danmark. Men forud

for fornøjelserne var gået uger

med intens træning

FOTO: KURT JOHANSEN

stemne, som er karakteristisk for den pågældende bouffon.

Derefter kan bouffonerne samles i mindre, beslægtede grupper med fælles karakteristika, som ikke behøver at være det frastødende og grimme, men også godt kan være elegance og letthed som f.eks. hos danserne.

Skånselsløs ærlighed

Når alt det er på plads, kan hver bouffon-»familie« så udvikle deres egne, særlige ritualer, så gruppen samlet repræsenterer et helt samfunds billede. Et mikrosamfund, som på én gang er ideelt og tenderende det paradiske i en dobbelthet – spændt ud mellem det tragiske og det komiske. Men som også viser sig i spillet mellem bouffonernes klassiske korfunktion i slægt med de græske tragediers, en hybridform som er Lecoq's

opfindelse, og de lynhurtigt skiftende solo-roller.

I »Bouffonernes Paradis« blev publikum tydeligvis holdt fast netop af dynamikken og energien i denne stadige række af brud – hvor hver enkelt viste det, de var bedst til, men ikke et sekund slap den indforstået fnisende kontakt til baglandet og samtidig omhyggeligt sørgede for at drage tilskuerne med ind i legen.

Hvilket er et centralt punkt, fordi hensigten med det hele er at gøre sandheden tilgængelig ved at vende den på hovedet og gøre grin med den, så fejl og svagheder bliver til at få øje på. Hvorimod det ikke er målet for en bouffon at genere folk.

Sker det på scenen, som da bouffonerne et par gange gik over stregen i forhold til Karl, klares det med et hastigt »undskyld«. Anger og blødsødenhed er ikke en sag for en ægte, skånselsløs ærlig bouffon. Samtidig er det ifølge Claus

Reiche vigtigt, at publikum ikke rigtigt ved, hvor de har bouffonerne. Om det, der foregår, er sjov eller alvor, fordi man måske underspiller en pointe.

Profant og obscønt

I bouffon-teatret er sådan noget blot ensbetydende med, at en handling gøres mere selvfølgelig og troværdig og ad den vej i realiteten skærper effekten. Folk bliver opmærksomme, når de oplever, at tingene pludselig bliver til noget helt andet, end man havde forestillet sig.

En metode, der oprindeligt bestod sin prøve i middelalderen – og ikke kun i Frankrig – hvor vanskabte eller på anden vis anderledes mennesker måtte leve i smågrupper i skovene udenfor det etablerede samfund. Kun en enkelt gang om året fik de lov til at komme ind til byerne og optræde med deres – som regel profane og obscøne – version af tilværelsens og sam-

fundets indretninger.

Det var dengang en meget væsentligt træk ved bouffonerne, at de som erklærede fredløse var klart bevidste om, at publikum til enhver tid kunne slå dem ihjel, helt bogstaveligt. Enten på grund af bouffonernes optræden eller blot fordi de var anderledes. Den viden om at være de aparte og de forkerte, mener Claus Reiché også skal være til stede i nutidens bouffon-teater.

Endelig indgik det klart som en del af bouffon-projektet, at man ville prøve at definere, hvad en bouffon egentlig kan og må foretage sig. Hvor er grænserne for bouffonerne som sådan, og hvor går grænsen for den enkelte figurs muligheder for udfoldelse. Det var nogle af de spørgsmål, der blev stillet undervejs.

Indpakkede klumpedumper

Ved prøverne, som foregik hos Comedievognen, var

det noget af et syn at se flokken af grotesk udstoppede, mere eller mindre indpakkede klumpedumper møve rundt på gulvet i almindelig forvirring. Som smugkigger måtte man nødvendigvis spørge sig selv, om de mon nogensinde ville nå frem til et fælles, scenisk udtryk eller til blot at kunne samles eller gå solo de rigtige steder.

Tydeligvis var det en drønanstrengende affære, selv om der også blev plads til grin og kommentarer. Hjælp var der ikke at hente i form af traditionelle roller eller replikker til at læne personkarakteristikken op ad. Bouffon-teater er lodret anti-naturalisme og tilsyneladende en optimal udfordring til fantasien og legebarnet i enhver voksen.

Skuespillerne havde kun de individuelle deformiteter med dertil hørende bevægelseshæmmende foranstaltninger og deres lyde som afsæt for improvisationer over temaet i de enkelte op-

trin. Samt – naturligvis – musikken. Englene havde til gengæld fra starten fået tildelt en mindre fysisk krævende, men ret utaknemmelig opgave.

De skulle være og alligevel ikke at være deres roller, fordi engle jo ikke rigtig findes – eller i hvert fald ikke skulle præsenteres i glansbilledudgave med vinger på ryggen. Englene havde heller ikke – som bouffonerne – fornøjelsen ved at bryde ud med en solo, som for en bouffon altid mest udføres som underholdning for de andre bouffoner og først i anden række for publikum.

På de præmisser var det oplagt, at en af de helt store udfordringer i projekt bouffon-teater har været at koble replik-sekvenser og englestil til bouffon-stilen. Med den hensigt at gøre den færdige forestilling »Bouffonernes Paradis« til en kunstnerisk helhed.

Et eksperiment, der lykkedes fremragende flot.

Out of the Box

Bag OUT OF THE BOX-festivalen i Brisbane, Australien, står Queensland Performing Arts Trust, der har sæde i Queenslands Cultural Centre, hvor også festivalen blev afviklet. Et stort og flot bygningskomplex, der ligger næsten i centrum og lige ned til floden, og som bl.a. indeholder to kæmpestore teatersale og en mindre, foruden lobby, billetkontorer, restaurant, administration m.m.

OUT OF THE BOX-festivalen er for de 3-8-årige og deres forældre og har et budget på omkring 1.000.000 australske dollar (knap fem millioner danske kroner) og fordeler sig således: entreindtægter 230.000 aus. dollar, sponsorer 130.000, anden form for støtte (IN-KIND) 300.000, mens delstatsregeringen og Queenslands Performing Arts Trust dækker resten.

Billetpriserne lå mellem 3 og 7 aus. dollar pr. forestilling (altså o. 14-33 kr.) og med rabat på en »familie-pakke« (fire billetter).

De deltagende teatergrupper bliver aflønnet efter individuelle forhandlinger og afhænger bl.a. af, om der er tale om en ny forestilling, om gruppen kommer fra udlandet eller en af de andre delstater med støtte herfra eller den enkelte forestilling på anden måde har »indbygget« støttebeløb i sig (når teatrene spiller på skoler vil der normalt være tale om en fast pris pr. forestilling eller pr. tilskuere – og disse penge kommer i øvrigt ofte fra en form for forældrebetalt kulturpulje).

I 1996-udgaven af OUT OF THE BOX FESTIVAL medvirkede 572 professionelle kunstnere og 316 andre (elever fra youth theatre (ungdomsteater), teatergrupper i skole- og gymnasier osv.), som deltog i ialt 266 forestillinger – hvor af dog ikke alt var egentligt teater. Desuden var der flere hundrede andre børnearrangementer uden entre, bl.a. kunst lavet af børn samt egentlige udstillinger.

Festivalens kunstneriske leder er Cate Fowler, der udover en fast festivalstab havde 309 frivillige til sin rådighed. Disse kom bl.a. fra kulturcentrets egne rækker, uddannelsesinstitutioner, medlemmer af Prime of Life (folk over 50 år) samt øvrige interesserede.

Festivalens publikumstal anslås til omkring 110.000 i alt, og der blev solgt ca. 51.000 ud af 58.000 billetter (ca. 88 pct.) – hvilket altså vil sige, at omkring 61.000 deltog i de mange gratis glæder under festivalen.

Teaterliv på hovedet

Af Carsten Jensen

Den første kænguru, jeg så i Australien, lå på min tallerken!

Og man kan måske diskutere det passende i at indlede et besøg down under på denne dyriske facon, men da kødet i øvrigt er magert og proteinrigt og en vaskeægte Aussie-ret, var det i hvert fald en ernæringsmæssig og kulturelt set acceptabel start på opholdet i Brisbane.

Byen ligger i det nordøstlige Australien og nyder bl.a. godt af et subtropisk klima, et multi-etnisk samfund og et stort kulturcenter, hvor den tredje OUT OF THE BOX Festival – en overdådig festival for børn i alderen 3-8 år – blev afviklet en hektisk uge i juni.

Men selvom jeg senere så levende kænguruer og et mangefacetteret kulturliv, syntes børneteateret mig generelt noget fattigt på kvalitative næringsstoffer og så meget rigere på tomme kalorier.

Også selvom meget kan tilskrives kulturelle sammenstød, herunder et forskelligt teatersyn, hvor youth theatre, theatre in education og medspilsteater har en mere central placering.

Et kæmpe tag-selv-bord for børn

Men alene rammerne gjorde OUT OF THE BOX-Festivalen anderledes. For teaterforestillingerne er kun en del af festivalen, der også bød på cirkus; et kæmpe legeland med energiske voksne igangsættere; et sørøverskib på floden, der hver time indførte nye unge gaster i den ædle fribytter-kunst; tegnekonkurrencer; børnebogsoplæsninger og meget mere.

»Da vor publikumsmålgruppe er 3-8 årige og deres familie, føler vi os også forpligtet til at

sørge for medlevende aktiviteter, som børnene kan deltage i sammen med deres forældre. Og med den overvældende tilstrømning blev vore ressourcer bragt helt til grænsen – og et godt stykke udover«, fortalte den kunstneriske leder af festivalen, Cate Fowler, bagefter.

Det ses også af de opgjorte tilskuertal – hvor over halvdelen af de anslåede 110.000 besøgende (mange gengangere selvfølgelig) er henregnet til de gratis »udenoms-aktiviteter«. Og meget tyder på, at en del af børnene slet ikke fik set børneteater.

Den positive udlægning er selvfølgelig, at de store danske festivaler måske burde lære noget af denne form, hvor ikke alt er centreret omkring det livgivende teater, mens der til gengæld konstant var liv og glade dage.

Og for mange af de deltagende børnebogsforfattere, der også selv skrev for børneteateret eller fik deres værker dramatiseret af andre, var det vel en fornem mulighed for feed back og/eller ny inspiration at blive konfronteret med deres målgruppe?!

Vi lader problemstillingen blaffe i den australske brise...

Rammer og ornamentering

OUT OF THE BOX er en meget velorganiseret festival, der i øvrigt – ligesom vi selv ynder at gøre det med det årlige amokrend i april – blev præsenteret som verdens største af sin art. Her altså centreret omkring aldersgruppen 3-8 år.

Udover de mange lønnede festivalmedarbejdere deltog ikke færre end 309 frivillige medhjælpere med at holde styr på festivalen, rekrutteret fra uddannelsesinstitutioner, kulturhusets egen stab, andre interesserede samt såkaldte teatermedlemmer af organisationen Prime of Life – der er for folk over 50 år.

Disse sidste fyldte ganske godt ud rundt omkring og gav festivalrammerne en efter dan-

ske forhold interessant aldersspredning og en hyggelig bedsteforældre-stemning.

Det frivillige korps var placeret overalt i og ved festivalområdet og i så rigt tal, at man næsten ikke turde se sig undersøgende omkring for ikke at blive »overfaldet« af en ivrig hjælper med programmer, dagslister og andre informationer.

Til overflod kørte disse frivillige et dagligt udklædningsstrip over skiftende temaer: Sjove hatte, regnbuens farver, Ship O-høj osv. – og bidrog derved rigeligt til det øvrige massive udstyrsstykke af ornamentering, børnekunst, glade farver osv., der gjorde sit til at »sløre« selve teaterdelen.

Store sale og grædende spædbørn

Den blev som nævnt afviklet i et stort kulturcenter, der bl.a. bød på to kæmpe teatersale med plads til op mod 1000 publikummer i hver samt et mindre teater med plads til 4-500 personer.

Her spillede de største forestillinger, mens resten blev afviklet på reposer, balkoner og andre steder i kulturcentrets hjørner, hvor man kunne anbringe et teater og op til 150 (!) børn og deres forældre.

Adskillige af ugens opførelser havde tegnsprogstolkning, og der var generelt en meget positiv atmosfære omkring afviklingen af de enkelte forestillinger.

Men: Deres langtflyvende udsendte har aldrig tidligere deltaget i en festival med så mange højtråbende og intetsigende nu-skal-vi-have-det-sjovt-børn-forestillinger, koncentrerede overskridelser af fastsatte aldersgrænser og picnic-orienteret publikumsadfærd!

Der var trods alt tale om en (teater)festival, hvor man angiveligt præsenterede noget af det bedste australske børneteater for en specifik aldersgruppe, tilsat enkelte udenlandske teatre.

Til forestillingerne i de store

sale sad børn og voksne sammen i det sindrige system, der gør at de fleste børn sad og gloede ind i nakken på en voksen foran, garneret af bl.a. grædende spædbørn, råben og skrigen og en idelig færdsel mellem stolerækker og i salen, der fik det til at ligne et maredridtsagtigt gensyn med Dansk Skolecene...

Forestillingerne rundt omkring i centret blev tilsvarende afviklet i en til tider voldsom lydkulisser af generel festivalarm, omvandrende børn og forældre. Som til overflod udgjorde et publikum, der totalt ignorerede den »nødvendighed« og omtanke, der måtte ligge bag en aldersgrænse-fastsettelse: Der var et hav af mødre med spædbørn og for små børn; der var skovturstemning med medbragte madkurve og uddeling af sodavand og slik under forestillingerne; der var energiske forældre, der fotograferede løs under forestillingen – bl.a. ved højlydt at kommandere deres børn rundt foran spillepladsen, så det bedste motiv kom i hus. Og til alle forestillingerne kom og gik publikum i øvrigt, som var det et tændt fjernsyn, de stiftede bekendtskab med.

»Adgang forbudt for bleer«

Nu ved Deres let chokerede festivalgænger godt, at man andre steder i verden har en form for teater, hvor det er naturligt og »rigtigt« at gå til og fra, snakke sammen og så kigge på kunsten, når det passer ind.

Men her var der trods alt tale om såkaldt »traditionelt« teater, dvs. forestillinger med (forsøgsvis) kunstnerisk forløb og indre sammenhæng og fastlagte rammer mellem aktører og publikum.

Alligevel syntes hverken teatergrupperne eller tilskuerne at være specielt anfægtet af de manglende muligheder for koncentration, endsiges fordybelse.

Mange børn havde tilsyneladende fået at vide, at de ville se noget sjovt, så der blev grinet

Børnene fik selv lov at udsmykke festivalområdet, og det blev gjort med store ihærdighed – og et flot resultat

hysterisk ved enhver (og også når der ikke var det) anledning.

På de to kæmpescener var det urolige publikum til at forstå, for der var rigeligt langt op til kunsten, hvis man ikke lige sad på de forreste rækker.

Ifølge en af arrangørerne var det for mange børn og voksne første gang, de var til børneteater, ligesom det åbenbart generelt er så svært og dyrt at finde pasningsmuligheder for familiens småkrav, at de medbringes overalt.

Man tør dog formode, at publikums adfærd er knapt så ignorant, når det gælder voksenteater, og dermed er der altså også tale om en form for manglende respekt for børneteateret.

En festivaldeltager, der selv er arrangør af en stor børneteaterfestival i Vancouver, Canada, fortalte i øvrigt, at man ofte oplevede det samme problem med for små børn ved hendes festival. Et år havde man derfor udfærdiget et skilt med »Adgang forbudt for bleer« – for ligesom at tackle problemet lidt humoristisk. Men det havde kastet rasende reaktioner af sig: En børneteaterfestival, der ikke kan li' børn, lød kampråbene – og den slags bryder sponsorerne sig selv sagt

ikke om at høre.

Problemet er såvel i Australien som fx. Canada og USA, at enhver børneteaterfestival er afhængig af mange sponsorer og derfor også er nødt til at behage dem i en grad der går udover navns nævnelse i programmer og på plakater.

Kvalitative udsving

Til forsvar for den »interessante« publikumsadfærd kan måske anføres, at de 17 festivalforestillinger, der med lidt god vilje kunne rubriceres under teater, gav voldsomme udsving på kvalitetsskalaen.

Og forbavsende mange stod i skærende kontrast til udtalelserne i et forum af (børne)teaterkritikere, der på festivalen nåede til den konklusion, at godt børneteater i hvert fald ikke var højtråbende talen-ned-til-børnene, *push-the-button*-effekter og jagten på den laveste fællesnævner – samt skræk for at tage svære emner op...

For blandt de 17 forestillinger var der adskillige variationer over temaet: »Har-vi-det-ikke-skægt-og-er-det-ikke-sjovt-når-vi-falder-på-halen«. Der var fortælle-teater med ubehjælpssomme rekvisitter. Der

var pinagtige forsøg på at spille børn. Der var forestillinger uden gnist af dramatik eller fornuftig brug af den medbragte scenografi. Der var danseteater med farvestrålende dragter og overgearede og poesi-forladte dansere. Der var velmenende, men også selvhøjtideligt teater af og med indfødte. Der var unge dramahold med multimedieforestillinger, de spillemæssigt ikke kunne magte. Der var...

Ovenstående er en hård, ubarmhertig og givetvis uretfærdig kritik af børneteater, når det er langt fra godt nok. Og skal ikke overskygge det faktum, at der trods alt også var flere vellykkede og interessante forestillinger – ingen nævnt, ingen glemt – bortset fra en enkelt helt suveræn:

Skylark Theatre's »Wake Babe«, skrevet af Gillian Rubenstein, instrueret af Nigel Jamieson og koreograferet af dukketeatermanden Peter Wilson. Et lille mesterværk af poesi, følelser og noget på hjerte. Visuelt teater med flot akrobatik, musik og scenografi – og fantastisk dygtige (skjulte) dukkeførere.

»Wake Babe«, der ville gøre sig ved enhver (børne)teaterfestival i hele verden, er historien

om det magisk-begavede barn Orfe(us)' eventyr i en grum verden med bl.a. de onde sakse. En ordløs fortælling med mesterligt behandlede undertoner om misbrug af børn og tab af barndom.

Australsk på dansk

Gillian Rubenstein er bl.a. forfatter af børne- og ungdomsbøger, hvoraf flere er udgivet på dansk. Og en af hendes værker, »Galaxy Arena«, bliver i øvrigt dramatiseret af det danske Zepelin i indeværende sæson.

Der er ingen grund til at nævne de enkelte forestillinger fra Out of the Box-Festivalen ved navn. De færreste vil – i original- eller kopiversion – finde vej til Danmark. Og det skal i øvrigt med, at Deres heroisk-kæmpede teaterskribent kender til adskillige gode australske børneteatergrupper. De var bare ikke med her...

Men det var en interessant oplevelse i et interessant land. Og så skal det lige med, at de australske (teater)folk er meget rare og imødekommende mennesker, der gerne vil snakke – også om det børneteater, som fremmede mørkemænd ikke finder godt...

»Wake baby« – fascinerende objekt-

teater med indbygget akrobatik

og non-verbalt skuespil.

Company Skylark havde verdens-

premiere på forestillingen ved

Out Of The Box-festivalen

ASSITEJ's Verdenskongres i Rostov-on-Don

A f M i c h a e l R a m l ø s e

Der bliver stil over det, når ASSITEJ holder verdenskongres i den russiske by Rostov-on-Don ved Sortehavet. Fra København kommer et direkte special-fly, chartret af ASSITEJ's generalsekretariat, med 141 deltagere fra adskillige lande spredt over kloden.

Alene fra Danmark deltager 45 i rejsen og kongressen – og de øvrige nordiske lande også godt repræsenteret på flyet.

TEATERCENTRUM, som står for dette arrangement, har den sidste måned fungeret mere som kombineret rejsebureau og speditiionsfirma end teaterkontor. Til gengæld vil medarbejderne nu være højt kvalificerede til nye job i rejsebranchen.

Verdenskongressen, der finder sted i dagene 1. - 8. oktober, vil blive et farvel til generalsekretariatet i Norden, hvor det har været placeret i seks år nu, økonomisk støttet af de fem nordiske landes kulturministerier.

Ny generalsekretær (efter Michael Ramløse) bliver efter al sandsynlighed østrigeren *Ulli Plichta*, der er eneste kandidat.

En verdenskongres rummer et væld af tilbud til de deltagende – og i Rostov-on-Don er tilbuddene ikke alene mange, men også af særdeles høj kvalitet.

På festival-siden kan man glæde sig over russiske og internationale forestillinger i top-klasse – og selv medbringer vi to forestillinger til off-festivalen, nemlig MØLLEN's »Cykeltyven« og PARAPLY-TEATRET's »Staffeliet« (der som bekendt handler om en rejse i

Rusland). En spændende forestilling bliver også det nordiske samarbejdsprojekt »Ruben Pottas elendige salonger«, skrevet af *Staffan Göte* (S), iscenesat af *Judit Benedek* (S) og med *Gitte Kath* som scenograf. Skuespillerne er fra Norge, Sverige og Finland og for musikken står *Claus Carlsen* fra Danmark.

Efter verdenskongressen skal forestillingen turnere i Norden, først til den norske festival i Kristiansand i slutningen af oktober. Her vil vi få lejlighed til at se Ruben Potta på festivalen i Svendborg i april 1997.

I anledning af kongressen har de nordiske ASSITEJ-centre ladet fremstille et meget flot magasin, der fortæller om børneteateret i vore lande under titlen »Look inside«.

Magasinet, der er med mange illustrationer og i farver, er på engelsk og vil blive uddelt til deltagerne på kongressen.

En særlig gave fra de nordiske lande er også en »kongresmulepose« til at bære alt sit materiale i. Posen er mørkeblå og af gedi-

gent materiale. Udover Internationalt ASSITEJ's logo, datoerne og sted for kongressen er der også en »greeting« til alle fra Norden.

Og endelig præsenterer vi en nordisk plakudstilling, som den norske scenograf Tom Berre er ansvarlig for.

Alt i alt en ganske omfattende nordisk repræsentation på kongressen.

Til ASSITEJ's generalforsamling er der afsat tre dage, hvor de politiske og strukturelle spørgsmål i organisationen skal afgøres og hvor der skal vælges ny eksekutiv komité, generalsekretær og ræsident.

Generalforsamlingen fastsætter også næste kongres-by (1999), og her er Norden på banen, idet vi arbejder på at få verdenskongressen i 1999 til Tromsø i Norge.

Resten af tiden er fyldt med forestillinger, seminarer, workshops, diskussionsfora, arbejdsdemonstrationer osv.

For første gang i kongressens historie er stort set alle områder inden for teatret repræsenteret med workshop, seminar el. lign.

BØRNETEATERAVISEN er naturligvis også på pletten og vil i næste nummer bringe en udførlig reportage fra Rostov-on-Don.

Michael Ramløse slutter som generalsekretær i International ASSITEJ, men fortsætter bl.a. i DITI/TU

Stipendier fra Sleipnir

Støtteordningen SLEIPNIR, der kører på forsøgsbasis 1995-97 i regi af Nordisk Ministerråd, har hvert år 2,5 millioner danske kroner at gøre godt med, og de går primært til unge nordiske kunstnere til brug for studierejser til andre nordiske lande.

Også børneteaterfolk er mere end velkomne til at søge stipendier. Eneste krav er, at man er erhvervsaktiv kunstner under 36 år – hvilket selvfølgelig sætter en del af dagens børneteatermiljø af...

Stipendiet uddeles to gange om året, og næste ansøgningsfrist er allerede 1. oktober – og spørgsmål besvares af: Karen Milne, Nordisk Ministerråd, tlf. (+45) 33 96 03 54, mens ansøgningsskemaer også fås ved skriftlig henvendelse til: SLEIPNIR, Nordisk Ministerråd, St. Strandstræde 18, DK-1255 København K.

En død sild

Nordiske Teaterdage, der blev afholdt i København 10.-16. juni, var et vellykket arrangement i sig selv. Men tilslutning og tilstrømning var for ringe, og overrækkelsen af den nordiske dramatikpris blev et flop, fordi Paavo Haavikko boykottede den i protest mod den finske kulturpolitik!

Hvorefter medarrangør DITI/TU's Michael Ram-

løse konkluderer, at »hvis man sætter den tilslutning, der var til Teaterdagene, i forhold til de midler og det arbejde, der har været sat ind på arrangementet, er det ikke urimeligt at tage en diskussion om, hvorvidt disse teaterdage overhovedet har en fremtid. Det er ærgerligt at måtte konstatere det; men voksenteatret i Norden ligner mere og mere en død sild. Der mangler energi, visioner, målsætninger og interesse for, hvad man egentlig er der for«.

World Festival of Children's Theatre

Fra 27. september til 5. oktober lægger Hvidovre by til den 4. verdensfestival for børneteater, spillet af børnene selv. Arrangør er den internationale amatørteaterorganisation (IATA) og DATS – i samarbejde med Kulturbus 96 og Hvidovre

kommune – og der bliver forestillinger fra knapt 20 forskellige lande, herunder Zimbabwe, Uganda, Indien, Nepal, USA og El Salvador.

De fremmede teaterbørn bliver under opholdet »adopteret« af en lokal skoleklasse på samme alderstrin og skal bo sammen med danske børn, så de forskellige kulturer på den måde får chancen for at mødes.

Under festivalen bliver der også afholdt et symposium om børns kulturelle udtryksmuligheder i teaterform, med oplæg fra skandinaviske eksperter, deltagende instruktører m.fl.

Yderligere oplysninger, deltagerkort m.m. ved henvendelse til IATA, Vesterbrogade 175, DK-1800 Frederiksberg C. Tlf. 31 22 22 45/ Fax 33 25 25 53.

NOTT i Norge

Det næste Nordiske Teater-tekniker Træf, forkortet NOTT, finder sted i Oslo fra 9.-13. maj 98, og planlægningen er allerede i fuld gang. Det betyder, at alle interesserede, der måtte have forslag til spændende forestillinger, seminarer m.v. allerede nu kan henvende sig til de projektansvarlige, der findes på NOTT 98, Postboks 6608, St. Olavs-plass 0130, Oslo, Norge – Fax (47) 22 20 15 93.

re:map96

Kanonhallen, Terra Nova Teater, The European Theatre og Svensk Intercult står bag det flerkulturelle teaterprojekt re:map96, der er en del af Kulturbus 96 og fokuserer på udviklingen i de europæiske storbyer.

Det sker via en teaterfestival (1.-27. oktober), to seminarer (1. oktober og november) og en næsten to måneder lang workshop. I projektet deltager bl.a. 30 teaterkunstnere fra mere end 20 forskellige nationaliteter.

For yderligere information kan kontaktes Chris Torch, Intercult, Nytorvgatan 15, S-116 22 Stockholm, Sverige – Tlf. +46 8 644 10 23/Fax +46 8 643 96 76.

Svensk på dansk

»Børne- og ungdomsteatret var et område, hvor der var udvikling i dramatikken. Men nu spilles der ganske lidt nyskrevet svensk dra-

matik for børn; man vælger i stedet at dramatisere populære børnebøger med kendte figurer (...) hos de tilbageværende frie grupper er der fortsat interesse, men dårlig økonomi. Resultatet er, at der uopføres flere stykker i Danmark i stedet, danskerne satser gerne på svensk dramatik, og de satser mere, uden at have bedre økonomi«. Citat fra Rikard Hooglands jagt efter svensk dramatiske vilkår i det seneste nummer af Teatertidningen.

30 år med Unga Riks

Det svenske Riksteaterns ungdomsafdeling, Unga Riks, fylder 30 år dette efterår og fejrer det med indtil flere premierer: For børn fra 6-8 år spilles »På Sirius finns ham«, der bygger på digte af Lorca; for de lidt større børn spilles »Livingstones ham« af Isa Schöier og de unge får glæde af danske Line Knutzons »Först föds man ju«.

Frie grupper i Göteborg

Fra 16-20. oktober er der børneteaterfestival i Göteborg, hvor byens frie teater- og dansegrupper viser deres nye forestillinger, suppleret af et dansk gæstespil. Ind imellem bliver der seminarer, hvor bl.a. Staffan Göthe og Margareta Norlin medvirker. I løbet af september er det endelige program klar.

Fra 27. september til 5. oktober lægger Hvidovre by til den 4. verdensfestival for børneteater

Lars Vik snakker med sig selv om

sin fabrik, der bl.a.

producerer drømme

Fantasi FABRIKKEN

A f L a r s V i k

Norske Lars Vik er blot 38 år, men er allerede begyndt at snakke med sig selv...

- Er det rigtigt, at du sammen med nogle jævnaldrende kolleger har etableret en fabrik – midt i Norges mest belastede industriområde?

- Jo, det er rigtigt. Vi gik igang i 1994, ti år efter Orwell, og eksisterer fortsat. Men fabrikken forurener ikke.

- Men hvad producerer denne fabrik?

- Teater. Dvs. drømme. Dvs. livsnødvendigheder i dagens Norge. Vi lever i et moderne overflodssamfund, præget af kort hukommelse og stort forbrug – og hvor børnenes situation er paradoksalt: På den ene side har vi mindre og mindre tid til at være sammen med vores børn, fordi både mor og far er fuldtidsarbejdende; på den anden side bliver barn- og ungdomstiden længere og længere. For hundrede år siden var man voksen, når man var 16 – i 1996 er man fortsat ung, når man er 30. Den norske barndom er særdeles krævende – ikke mindst for børnene. Fantasi-fabrikkens ambition er at komme dette publikum i møde ved at skabe nye, originale, underholdende teaterforestillinger.

- I vil med andre ord frelse verden?

- Vi, det vil sige jeg, havde lyst til at starte og drive denne fabrik. Lysten er en undervurderet drivkraft, i det mindste i mit hjemland, men jeg tror, at det man har tilstrækkelig lyst til, det får man også gjort.

- Nogle skuespillere bryder sig ikke om at spille for børn?

- Børn er et fascinerende publikum. De er fordomsfrie, åbne, uberegnelige. Voksne kan ofte kede mig, børn er aldrig kedelige. Men at de er så kritiske, er en ganske udbredt vildfarelse. Det er uhyre let at forføre et ungt publikum, og deri ligger vort ansvar. For øvrigt laver Fantasifabrikken vel næppe børneteater, men teater for voksne, som også kan ses af børn. Man kunne kalde det barnligt teater.

- Et barnligt teater?

- Er godt børneteater måske ikke godt teater også for voksne? Vi forsøger at lave teater for børn i alle aldre. Flere af vore produktioner er blevet vist for børn om dagen og for voksne om aftenen. Er H.C. Andersen måske for børn eller voksne? Og hvad med Chaplin?

- Og hvilken slags personer befolker så Fantasifabrikkens forestillinger?

- Vi har endnu til gode at spille »børn« på scenen. Vore produktioner er i stedet befol-

A LOOK INSIDE

I forbindelse med International ASSITEJ's verdenskongres i den russiske by Rostov fra 1.-8. oktober i år er de fem nordiske ASSITEJ-lande gået sammen om at producere et særligt kongres-magasin, der fortæller om børneteater i Norden.

Magasinet, der har fået titlen »A look inside« og undertitlen »children's theatre in the Nordic countries« (dvs: Et kig inden for hos børneteateret i de nordiske lande), trykkes i 2500 eksemplarer og uddeles til de internationale gæster ved ASSITEJ-kongressen – ligesom de enkelte nordiske lande vil bruge det som »eksportfremstød«.

I magasinet, der er på engelsk og med en indlagt sammenfatning på russisk, findes bl.a. denne artikel om og af Lars Vik fra Norge.

ket med originaler: Mærkelige, sårbare, ubehjælpelige og godhjertede voksne særlinger. Og hvis jeg skal sætte et varemærke på vores barnlige teater, må det være en slags humanisme. Selv prøvede jeg længe på at blive kynisk, men det lykkedes ikke. En naiv tro på mennesket, ikke mindst barnet, præger hele mit teaterarbejde.

- Betyder det, at din kendte figur, Fritjof Fomlesen, skal opfattes som en humanist?

- Fomlesen er en forhenværende advokat, der for tiden driver sit eget lille hjælpekontor. Han ser det som sin store opgave her i livet at hjælpe andre mennesker. Det er et særegent norsk træk. Vi så helst, at hele verden blev norsk. Men Fritjof er selvfølgelig den, der behøver hjælp...

- Hvordan blev figuren til? På skrivebordet? I prøvelokalet?

- Fritjof er en rollekarakter, som kom til mig en dag i 1988, da jeg fandt et gammelt jakkesæt og en slidt hat på kostumelageret. Jeg klædte mig på, gik op af trappen til prøvesalen, snublede i døråbningen – og vips, så var han der. Han havde ventet på mig længe – og omvendt...

Siden har vi haft et tæt og uproblematisk samliv. Den første forestilling blev improviseret frem på skoler og børnehaver i Grenland. Siden har han medvirket i flere forestillinger og stumfilm i TV. Han er antagelig beslægtet med både Charlie Chaplin og Buster Keaton. Når det gælder komik, så støtter jeg mig til Keatons slogan: En komiker gør morsomme ting, en god komiker gør ting morsomme.

- Og hvem spiller du for?

- Jeg spiller for alle dem, der vil se mig. Fantasifabrikken laver forestillinger, som egner sig for børn i alle aldre. Vi vil hellere overvurdere vort publikum end det modsatte. At pinde eksakte målgrupper ud for at lave pædagogisk-moralske og politisk korrekte forestillinger må andre tage sig af. Vi satser på humoren – og fantasien. Publikums og vor egen.

- Til sidst: Hvilken slags teater er det vigtigt at lave i vor tid?

- Store spørgsmål, små svar. Men OK: Det er vigtigt at ramme publikum. Det er vigtigt at lave forestillinger, som er specifikt – teatre – som ikke prøver at efterligne filmen, litteraturen, fjernsynet etc., men som kommunikerer. Kort sagt: Forestillinger, som tager teatrets egenart alvorligt.

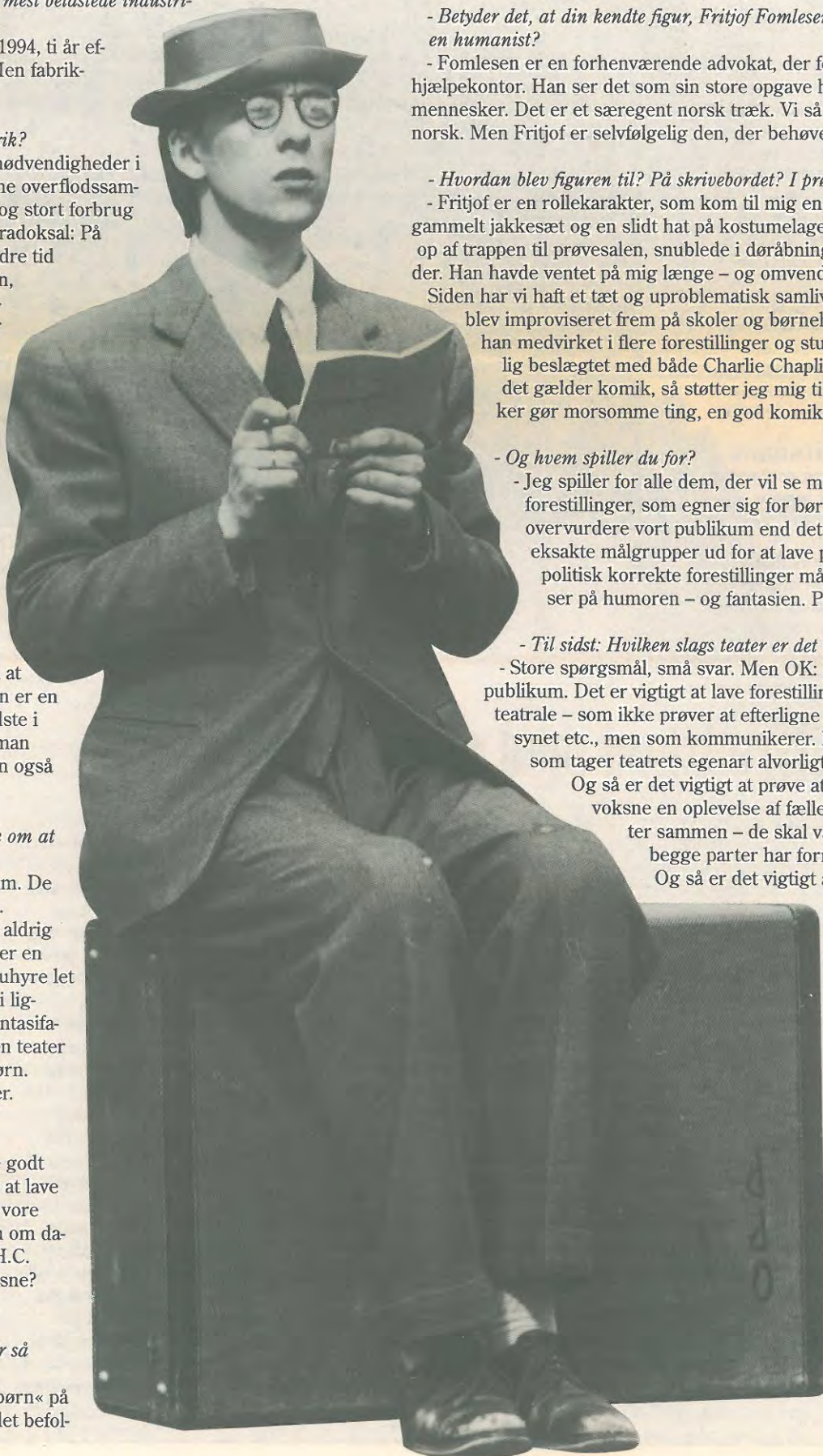
Og så er det vigtigt at prøve at give børnene og de voksne en oplevelse af fællesskab, når de går til teater sammen – de skal være med på noget, som begge parter har fornemmelse for.

Og så er det vigtigt at få publikum til at le – for siden kan alt ske.

Lars Vik er 38 år, skuespiller, dramatiker og pædagog.

Fantasifabrikken er organiseret som en underafdeling af Grenland Friteater, som holder til i industribyen Porsgrunn i det sydlige Norge. Teatret kan i år – som Norges ældste gruppeteater – fejre 20-års jubilæum.

Her ses Lars Vik som Fritjof Fomlesen i en produktion for Grenland Friteater
Foto: Jørn Madsen

Kvaliteten til debat

Der blev diskuteret kvalitet på livet løs, da BTS afviklede sin årlige generalforsamling

Af Carsten Jensen

Det var næppe muligt at opdrive en levende sjæl, der ikke gik ind for kvalitet i dansk børneteater, men alligevel brugte 60-70 børneteatermennesker en hel dag til at bekræfte hinanden i denne indlysende banalitet.

Stedet var Odsherred Teatercenter og anledningen Børneteatersammenslutningens (BTS) årlige generalforsamling. At kvaliteten endnu engang var til debat, skyldtes mindre vellykkede/velbesøgte seminarer under forårets store børne- og ungdomsteaterfestival i Hvidovre – hvor man et år forinden havde besluttet at genoplive kvalitetsseminarerne.

En lang dags snak med mange indlagte gentagelser mundede dog ud i, at alle fortsat ville arbejde for kvaliteten, men også forbeholdt sig ret til at være uenige i arbejdsmetoderne.

Om det fremover bliver ved hjælp af festivalseminarer, kvalitetsudvalg, konsulentvirksomhed, indkaldte eksperter eller andre ting, bliver op til Børneteatersammenslutning som organisation og det enkelte teater. Men under alle omstændigheder kan man vel konstatere, at de sidste 10-15 år megen snak om kvalitet i sig selv har været med til at sikre en stadig udvikling af den mere håndgribelige kvalitet i dansk børneteater.

Kvalitetsbegrebets mange teoretiske og filosofiske aspekter tog Janek Szatkowski fra Dramaturgi på Århus Universitet sig af i en indledende forelæsning. Herunder lanceringen af en tese om, at enhver teaterforestilling har sin egen indre dramaturgi – og ved at blive spillet selv opstiller de kriterier, som den vil kunne vurderes efter.

Og det er måske også her nogle af BTS-folkets uenigheder udspringer. For selvom man er rimeligt enige om, at der stadig udbydes alt for mange dårlige børneteaterforestillinger, bliver der sjældent sat navne på de formastelige teatre.

Som tillige rask væk sælger deres forestillinger, hvilket betyder, at en del af det fortsatte kvalitetsarbejde også går ud på at udvikle kritiksansen og fornemmelsen for godt børneteater hos arrangørerne.

Ti ind og en ud

Børneteatersammenslutningen optog på sin generalforsamling ti nye medlemmer: Bådteatret, Dansk Rakkerpak, Jakob Mendels Teater, Mariposa Teatret, Mister Jones, Odsherred Teater, Paraplyteatret, Replikken, Taastrup Teater og Vendsyssel Egnsteater.

Det betyder, at organisationen nu består af 45 professionelle børneteatre, idet et enkelt medlem blev ekskluderet på grund af kontingentrestance. Det er Rimfaxe Teater, der i øvrigt også glimrede ved til årets børneteaterfestival at tilmelde en forestilling. Trods arrangørernes mange forsøg på at komme i kontakt med teatret, dukkede hverken det eller forestillingen op på festivalen. Det er nu op til arrangørerne fra UBOT at udtænke passende sanktioner...

Carsten Wittrock (nu Corona Danseteater/Nørregaard & Reiches Teater) blev på generalforsamlingen genvalgt som formand for BTS, tillige med den øvrige bestyrelse, der altså fortsat består af: Henrik Steen Larsen (Fair Playr), Anne Josephsen (Skægspire), Sus Hauch (Batida) og Steen Nørregaard (Gruppe 38).

Administrative udskiftninger

Der har været livlig aktivitet på administrator-fronten de seneste måneder. Således er Mariehønen Steen Nørregaard flyttet til Gruppe 38 i Århus, mens Mariehønen i stedet har fået Henrik Jensen som ny administrator.

Møllens Carsten Wittrock er efter flytningen til Sjælland blevet administrator for Corona Danseteater, samtidig med at han fortsætter med Nørregaard & Reiches Teater. Tillige med genvælgelsen til formand for Børneteatersammenslutningen (BTS) betyder det også, at Wittrock alligevel ikke – som skrevet i BTA 97 – lægger billet ind på posten som sekretariatsleder på Teatercentrum.

Møllens nye administrator er Alex Højgaard Hansen, mens Baggårdsteatret har ansat Betty Riise som medadministrator.

Desuden har Vestenvinden i den dramaturg-uddannede Mogens Lausen fået sig en ny kunstnerisk leder.

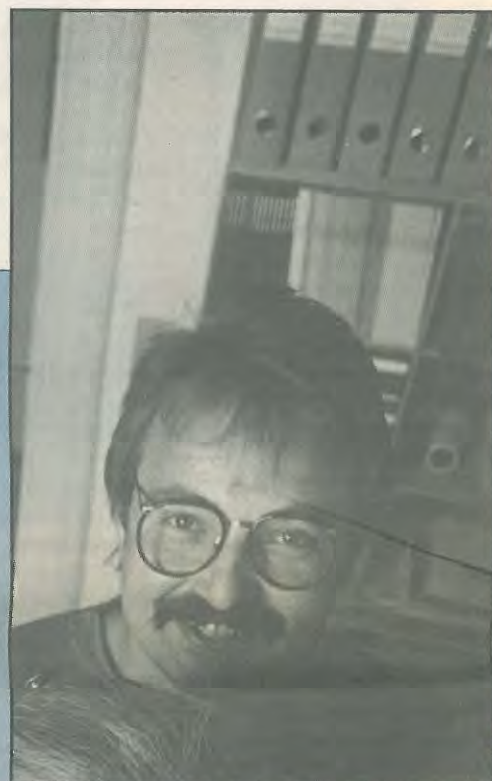
Alle disse nye mennesker kunne ved BTS-generalforsamlingen se området og deres nye kollegernære an.

Appel til politikerne

Revisionen af teaterloven har gjort livet farligt for de små storbyteatre, i og med at staten lægger ansvaret for teatrenes drift over på kommunerne.

Det mener fem teaterorganisationer, der er gået sammen om en fælles appel til medlemmerne af Folketingets Kulturudvalg, Kommunernes Landsforening og de fire landsdelsscenebyer om at tage sagen op.

De nye regler for refusion gør, at man overlader det til de økonomisk betrængte storbykommuner at føre landsdækkende teaterpolitik, mener de fem organisationer – Dansk Skuespillerforbund, Teater teknikerforbundet, Sammenslutningen af Danske Scenografer, Foreningen af Danske Sceneinstruktører og Dansk Dramatikerforbund.

Carsten W – fortsat formand for BTS

Utilfredshed med anmeldelse

LÆSERNE SKRIVER

Athena Æventyrteatret opførte den 14. marts 1996 »Dyrene i Hakkebakkeskoven« på Helsing Bibliotek. Hos børnene – og det er vel det, der er afgørende – var stemningen nærmest på kogepunktet, og der var også stort bifald fra de mange voksne tilskuere.

Flere af dem kom da også efter forestillingen hen til truppen og takkede for en virkelig fornøjelig oplevelse. Arrangøren fremhævede, at her var børnenes særdeles medlevende og engagerede, hvad hun stærkt havde savnet ved

en anden tidligere forestilling.

Om kostumerne blot det, at de er lavet af en medarbejder med afgangseksamen fra Margretheskolen og om dekorationerne, at de er malet af en særdeles habil, professionel kunstner. Begge de medvirkende piger har gået på teaterskole i USA og gået til sangundervisning i flere år. Det samme gælder den mandlige skuespiller.

Hele truppen har den klare opfattelse, at både børnene og de voksne var meget glade for forestillingen. Den står helt uforstående over for anmeldelsen i Børneteateravisen og betegner den som perfid med tydelig præg af at være bestilt arbejde.

Inge Ullersted Brockdorff,
Teaterleder
– Athena Æventyrteatret

En slags svar:

Ovenstående læserbrev sigter til anmeldelsen (af Randi K. Pedersen) i Børneteateravisen nr. 97 (maj 1996) – som ganske rigtigt var bestilt arbejde, præcis som alle de øvrige 109 anmeldelser, der har været bragt siden indførelsen af professionelle anmeldelser i Børneteateravisen i september 1993.

De bliver nemlig alle bestilt af redaktøren – som dog i øvrigt overlader det helt til anmelderen at danne sig en mening. I dette tilfælde blev »bestillingen« dog afgivet som en naturlig og nysgerrig reaktion på et læserbrev fra en chokeret arrangør (BTA nr. 96).

At anmeldelsen så modsvarer arrangørens oplevelse

med Athena Æventyrteater, siger måske mere om teatrets formåen end truppens undren. Og at børn og voksne tilsyneladende har følt sig mere underholdt end anmelderen, siger desværre ikke nødvendigvis noget om tilstedeværelsen af kvalitet.

De historisk interesserede vil i øvrigt vide, at der allerede i børneteaters barndom – mere end 20 år tilbage – tilfød såvel Børneteatersammenslutningen som Børneteateravisen en lind strøm af klager over netop Æventyrteatret. At disse i reglen blev »besvaret« med hadefulde modangreb (se bl.a. bogen »Intet spil for galleriet« – side 39), gør, at vi lader beskyldningen om perfidi stå for teaterlederens egen regning...

Børneteateravisen

DET MINDSTE TEATER er navnet på et nystartet turne-teater og navnet på en forestilling for de 1 ½ - 4 årige.

DET MINDSTE TEATER er en lille vedkommende forestilling hvor Søren Frank i rollen som MANDEN vil fortælle historier, og dukken EMMA hellere vil synge, danse og ikke mindst spise! EMMA forsøger faktisk at tvinge MANDEN til at spise en gulerod. - Det kommer der et operaindslag ud af!

I fællesskab oplever vi, hvad det betyder at holde af, at grine, at drille, at være alene, at blive skældt ud. DET MINDSTE TEATER handler også om kærlighed og en gulerod, far og mor, et goddag og ikke mindst et farvel.

DET MINDSTE TEATER varer 30 minutter
Spilleareal: Br: 2,5 m. Dy: 2 m. Hø: 2 m.
Pris incl. moms: Kr. 3.500,- /vmax 30 børn.

Forestillingen er refusionsberettiget
Ring og hør nærmere på tlf:
30 45 50 60

OBS! spiller på Horsens festivalen. bestil
billetter hos Kaskadeteatret. tlf: 75 78 20 53.

REPÉRTOIRE - NYT

Teater Mister Jones har fået ny adresse og nyt telefonnummer:
Mister Jones
Solkrogen 2
2600 Glostrup
Tlf. 43 42 41 05

Fabula Teatret har fået ny adresse og nyt telefonnummer:
Fabula Teatret
Birthe O. Fabula
Øster Søgade 106 4.tv.
2100 København Ø
Tlf. 35 26 10 46

Teatret Vester 60 flytter kontor og telefon pr. 1. oktober 1996, hvorefter de nye data er:
Teatret Vester 60
Ødamsvej 6
3400 Hillerød
Tlf. 48 24 90 62
Giro 6 25 70 46 (uændret)

Teatro Rio Rose har skiftet administrator og adresse pr. 1. september 1996.
Bestilling af forestillinger:
Tove Bornhøft,
tlf. 42 48 06 02
Øvrige henvendelser:
Teatro Rio Rose

v/Klaus Eggert
Niels Juelsvej 16,
5700 Svendborg
Tlf. og Fax: 62 22 03 19

Den Blå Hest
Oddervej 80, 8270 Højbjerg
Tlf. 86 27 49 44 (kl. 10-14)

Smilet ved stigens fod
Forestillingspriserne er fastsat til:
Kr. 6250 v. max. 120
Kr. 7000 v. max. 150
Kr. 9750 v. max. 250
Se i øvrigt Den Røde Brochure side 37

Comedievognen
Comedievognen
Griffenfeldsgade 7A, 1.tv.,
2200 København N
Tlf. 35 36 61 22

Nissen der ville være berømt
Comedievognen præsenterer sin egen juleforestilling på Comedievognens Broscene, »Nissen der ville være berømt«: En sand folkenisse i brunt og gråt kommer fra et nøjsomt liv i et klædeskab i en vaskekælder, får lyst til

at opleve noget andet og gør sin entré i den moderne underholdningsverden...
Dramatiker: Kim Fupz
Originalmusik:
Anders Koppel
Medvirkende: Bodil Lassen og Niels Jørgensen
Aldersgruppe: 5-9 år
Spilletidspunkter:
Dag- og aften timer
Yderligere oplysninger:
Comedievognen
Se i øvrigt Den Røde Brochure side 44

Teramok Dukketeater
Teremok Dukketeater
Svinget 1,
2680 Solrød Strand
Tlf. 53 14 02 57

Min Fødselsdagsslagkage
Forestillingen har ændret aldersgruppe i forhold til oplysningerne i Den Røde Brochure og spiller nu for aldersgruppen 1 1/2-4 år.
Forestillingen er ikke refusionsberettiget.
Se i øvrigt Den Røde Brochure side 193

PRÆSENTERER:

1 1/2-4 år

Medvirkende:
Alexander Moukhai

Instruktion:
Sergei Belkin (Rusland)

Pris incl. moms:

kr. 3.000,- ved max. 60 børn

Spilleplads: 3x3 m., højde: 2,3 m.

HVEM BOR I SKOVHUSET?

Dette gamle russiske folkeeventyr har jeg fået fortalt af min bedstemor.

... På en lysning i skoven voksede en stor paddehat. Den var så stor, at der inden i den kunne bo en mus, en frø, et pindsvin, en hare og en bjørn!
Tror du det er lyv?
Så kom selv og se!

En dukkeforestilling/leg med folkemusik, og klare farverige scenebilleder

SVINGET 1 - 2680 SOLRØD STRAND - 53 14 02 57

ER DER PLADS TIL EN HAVFRUE I HAVET?

»... Og alt det havde ikke været til at bære, hvis det ikke var for Måneskinteatrets gennemført komiske anretning... Ole Christensen og Yvonne Halskov må være blandt de største komiske talenter i dansk teater lige nu. Det er et held, at de ikke er blevet opdaget af tv endnu...«
Thisted Dagblad

Medvirkende:
Ole H. Christensen •
Yvonne Halskov • Bent Jacobsen

Varighed: 1 1/4 time
Pladsforhold: 4x5 meter
Aldersgrup.: 14 år og op
Pris:

Under 150 tilskuere:
7.100,- incl. moms
og transport
Over 150 tilskuere:
pris efter aftale
Forestillingen er refusionsberettiget i henhold til teaterlovens § 25.

Fem kvarters pulserende teater med fuld knald på – en forestilling spækket med fede musik- og sangnumre, rappe replikker, skæve indfaldsvinkler og komiske indslag.

Sømanden Keld og fiskerpigen Lykke må så grueligt meget igennem, før alt bliver godt. Om der er plads til ren kærlighed i en beskidd verden, skal vi ikke røbe her, men vi kan godt afsløre, at Keld på sin rejse jorden rundt bliver udsat for utallige farer og fristelser: Havfruer og olieudslip, seje sild og syreregn, ørkenprinsesser og ozonhuller, sexbomber og atombomber.

Og at Lykke har en meget ihærdig tilbøder hjemme i Lille Fiskerby, hvor hun står i fisk til op over begge ører.

Måneskinteatret

Gl. Ålborgvej 60 – Bjerget • 7741 Frøstrup • tlf./fax: 97 99 18 87

teatret Artibus
Spillehuset • Vesterfælledvej 7A • 1750 Kbh. V • F • 3131 6095 • Fax 3131 6093

PRÆSENTERER:

KVINDEN SOM GIFTEDE SIG MED EN KALKUN

En ganske almindelig familie med sorger og glæder, bekymringer og håb. Med små problemer, som MOR mener at kunne løse med kærlighedens stærke arm. Det er naturligvis ikke uproblematisk, at sønnen er en hare, eller at far stort set kun kan tale gennem en støvsugerslange, eller at datteren skal giftes med en kalkun. Og hvordan vil det gå familie-idyllen, da mor kaster sin kærlighed på en stakkels ensom kloakrotte, som hun vil indlemme i familien?
KVINDEN SOM GIFTEDE SIG MED EN KALKUN er moderne absurd teater, som i bidende veloplagt stil tager håndfast fat på den kernefamiliære dagligdag.

Aldersgruppe: 12 år og op (6-10kl.)
Pris inkl. moms: kr. 9.500
Tilskuerantal: max. 150
Varighed: ca. 80 min.
Turneperiode: forår/efterår 1997

Rumkrav: bredde: 9m. dybde: 16m. højde: 4,5m.
Mørklægning: total
Tekniske krav: 380V (3X16 A)

Forfatter: Gunilla Boithius
Instruktør: Hans Henrik Clemensen
Dramaturg: Biba Schwoon
Scenograf: Svend Hangaard
Lysdesign: Bjarne Olsen
Oversættelse: Michael Ramløse
Produktionsleder: Flemming Holk
Skuespillere: Annette Holk, Dorthe Stampen, Basse Dam, Johan Vinde Larsen og Ole Hinsch

FORESTILLINGEN ER REFUSIONSBERETTIGET • bestilling: Tlf: 3131 6095

DEN ANDEN OPERA

Den Anden Opera
Kronprinsensgade 7
1114 København K
Billetlff: 33 32 55 56

»Den sidste virtuos«

Den Anden Opera
Aldersgruppe: fra 15 år
Spilletidspunkt: 6.-12. sept., hverdage kl. 19.30, lø. kl. 17, sø. kl. 20

»El Cimarron«

Den Anden Opera
Aldersgruppe: fra 15 år
Spilletidspunkt: 10.-30. nov., hverdage kl. 20, sø. kl. 15
Billetpriser: kr. 110 (gruppe/ungdomsrabat)

Anemone Teater
Suhmsgade 4
1125 København K
Billetlff: 33 32 19 49

»Cirkelines fødselsdag«

Søholm Park Teater
Aldersgruppe: 3-8 år
Spilletidspunkt: 7. sept.-6. okt., ti.+ons. kl. 9.30+11, to. kl. 11+17, fre. kl. 17, lø. kl. 13+15, sø. kl. 15
Billetpriser: børn kr. 36, voksne kr. 60

»Den flyvende kuffert«

Anemone Teater
Aldersgruppe: 4-12 år
Spilletidspunkt: 11. okt.-17. nov., ti.+ons. kl. 9.30+11, to. kl. 14.15+17, fre. kl. 17, lø. kl. 13+15, sø. kl. 15
Billetpriser: børn kr. 36, voksne kr. 60

»Når du ser et stjernesud«

Anemone Teater
Aldersgruppe: 4-12 år
Spilletidspunkt: 23. nov.-22. dec., ti.+ons. kl. 9.30+11, to. kl. 14.15+17, fre. kl. 17, lø. kl. 13+15, sø. kl. 15
Billetpriser: børn kr. 36, voksne kr. 60

Bådteatret
Nyhavn 14
København
Billetlff: 33 12 14 60

»Når bare det kommer fra hjertet«

Bådteatret
Aldersgruppe: unge og voksne
Spilletidspunkt: 28. sept.-30. okt., ma.-fre. kl. 20, lø. kl. 17
Billetpriser: kr. 140 (ungdomsrabat og grønne bil.)

»Lektor O. Bjældemoses foredrag - om Bellman & Mozart«

Jesper Klein og Ensemblet
Aldersgruppe: unge og voksne
Spilletidspunkt: 16. nov.-21. dec., ti.-lø. kl. 21
Billetpriser: kr. 110, (ungdomsrabat og grønne bil.)

CAFÉTEATRET

Caféteatret
Skindergade 3
København K
Billetlff: 33 12 58 14Å

»Den sidste rejse«

Caféteatret
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 7. sept.-? okt., ti.-fre. kl. 20, lø. kl. 17
Billetpriser: kr. 110 (ungdomsrabat)

»Hvis alle danskere...«

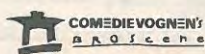
Caféteatret
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 12. okt.-? nov.
Billetpriser: kr. 110 (ungdomsrabat)

»Julie - drøm og rus«

Caféteatret
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 9. nov.-? dec.
Billetpriser: kr. 110 (ungdomsrabat)

»En verdensomsejling under bordet«

Caféteatret
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 14. dec.-?
Billetpriser: kr. 110 (ungdomsrabat)

Comedievognens Brosene
Griffenfeldsgade 7A
2200 København N
Billetlff: 35 36 65 22 (12-15)

»Den bedrøvede paraplydame«

Blå Hest
Aldersgruppe: 7-11 år
Spilletidspunkt: 1.-3. okt. kl. 10+14.30
Billetpriser: kr. 45 (grupperabat)

»Klodshans«

Baggårdsteatret
Aldersgruppe: 8-12 år
Spilletidspunkt: 10.+11. okt., kl. 10+14.30
Billetpriser: kr. 45 (grupperabat)

»Alfred og Manfred«

DRT
Det ripensiske teaterselskab
Aldersgruppe: 3-8 år
Spilletidspunkt: 15.-23. okt., hverdage kl. 10+11.30 undt. to., lø. kl. 15
Billetpriser: kr. 45 (grupperabat)

»Brevet fra Frida«

Gruppe 38
Aldersgruppe: 7 år og op
Spilletidspunkt: 28.+29. okt., kl. 10+14.30
Billetpriser: kr. 45 (grupperabat)

»La Strada«

Møllen
Aldersgruppe: 6 år og op
Spilletidspunkt: 30.-31. okt., kr. 10+14.30
Billetpriser: kr. 45 (grupperabat)

»Missen der ville være berømt«

Comedievognen
Aldersgruppe: 5-9 år
Spilletidspunkt: 26. nov.-22. dec., ti. kl. 14.30, ons. kl. 10+14.30, to. kl. 10+19, fre. kl. 17+19, lø. kl. 15+16.30, sø. kl. 15
Billetpriser: kr. 45 (Arte)

DANSESCENEN

Dansescenen
Øster Fælled Torv 34
2100 København Ø
Billetlff: 35 43 58 58 (12-16.30)

»Heaven«

Tin Box
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkter: 25.-29. sept. kl. 20
Billetpriser: kr. 140 (Arte-ordninger)

»Meget kraftigt glemt«

ricketts dance co.
Aldersgruppe: unge og voksne
Spilletidspunkter: 3.-12. okt. kl. 20 undt. sø.+ma.
Billetpriser: kr. 110 (Arte-ordninger)

»Dans for børn og unge - i efterårsferien«

Dansescenen og Uppercut
Danceater (se omtalen)
Aldersgruppe: fra 5 år
Tidspunkter: fra kl. 10
Billetpriser: kr. 20 pr. arrangement

»New York Tendencies«

Uppercut Danceater
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkter: 23. okt.-2. nov. kl. 20 undt. sø.+ma.
Billetpriser: kr. 140 (Arte-ordninger)

»European Solos«

Dansescenen
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkter: 13.-17. nov. kl. 20
Billetpriser: kr. 140 (Arte-ordninger)

»Co'pist, Mord og Tweed«

Lene Boel, Anne Katrine Kallmoes, Jens Bjerregaard
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkter: 20.-23. nov. kl. 20
Billetpriser: kr. 110 (Arte-ordninger)

Folketeatret - Ung Scene

Nørregade 39
1165 København K
Billetlff: 33 12 18 45

»Nattergalen«

Folketeatret - Ung Scene
Aldersgruppe: 5-10 år
Spilletidspunkt: 25. okt.-7. nov., ma.-fre. kl. 17, lø. kl. 14
Billetpriser: kr. 110 (ungdomsrabat)

»Skatteøen«

Folketeatret
Aldersgruppe: 6 år og op
Spilletidspunkt: 7. dec.-1. feb., ti.-fre. kl. 19, lø. kl. 17, sø. kl. 14
Billetpriser: kr. 65-185 (ungdoms- og grupperabat)

Ishøj Teater

Brentedalen 8
Tranekilde
2635 Ishøj
Billetlff: 43 73 60 98

»Paladset og templet«

Ishøj Teater
Aldersgruppe: 3-10 år
Spilletidspunkt: 9. sept.-?, ma.-fre. kl. 9.30+11.15+13.30

»Den uskikkelige nisse«

Ishøj Teater
Aldersgruppe: 3-10 år
Spilletidspunkt: 11.-20. dec., ma.-fre. kl. 9.15+10.40+12+13.30

MUNGO PARK

Mungo Park
Frits Hansens vej 23
3450 Allerød
Billetlff: 33 11 20 04

»Tvillingetwist«

Får 302
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 24. okt.-23. nov., ma.-fre. kl. 20, lø. kl. 17

RIDDERSALEN

Riddersalen
Allégade 7-9
2000 Frederiksberg
Billetlff: 31 87 87 10

»Summa summarum«

Jytte Abildstrøms Teater

Aldersgruppe: 5-10 år
Spilletidspunkt: 7.-20. okt., 7.-11. kl. 10, efterårsferien kl. 12+14, sø. kl. 14
Billetpriser: kr. 40

»En 1/2 vind«

Jytte Abildstrøms Teater
Aldersgruppe: 7-14 år
Spilletidspunkt: 14.-18. okt. kl. 19
Billetpriser: kr. 60

»De underjordiske«

Jytte Abildstrøms Teater
Aldersgruppe: familie
Spilletidspunkt: 20. nov.-15. dec., ons.-fre. kl. 10.15 (skolef. rest.) +18.30, lø. kl. 14+17, sø. kl. 14
Billetpriser: kr. 110-170 (Arte-ordninger) skoleforest. kr. 60,

Kaleidoskop

Nørrebrogade 37
2200 København N
Tlf: 31 39 92 95

»Circle Circus«

Kaleidoskop
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: kl. ?

»Petra von Kants bitre tårer«

Kaleidoskop
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 23. sept.-13. okt., hverdage kl. 20, weekend kl. 17

»Kosmonauten«

Kaleidoskop
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 22. okt.-2. nov., hverdage kl. 20, weekend kl. 17

»Ædel Ækel«

Kaleidoskop
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 6. nov.-8. nov.

»Mata Hari«

Kaleidoskop
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 15. nov.-27. nov.

»Magritte«

Kaleidoskop
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 29. nov.-15. dec.

KANONHALLEN

Kanonhallen
Serridslevvej 3
2100 København Ø
Billetlff: 35 43 20 21

»Metalsvinet«

Von Heiduck
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 17.-29. sept. undt. ma. kl. 20
Billetpriser: kr. 140 + gebyr (Arte-ordninger)

Re:MAP

Festival
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 3.-26. okt. kl. 19
Billetpriser: kr. 140+gebyr (Arte-ordninger)

»Snakesong/Le desir«

NEEDCOMPANY
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 6.-7. nov. kl. 20
Billetpriser: kr. 140+gebyr (Arte-ordninger)

»Hospitalet«

Mou Sen/Xi Ju Che Jian
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 12.-14. nov. kl. 20
Billetpriser: kr. 140 + gebyr (Arte-ordninger)

»Atlantes«

Kom De Bagfra
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 29. nov.-12. dec. kl. 20 undt. ma.
Billetpriser: kr. 140 + gebyr (Arte-ordninger)

Det Lille Teater
Lavendelstræde 5-7
1462 København K
Billetlff: 33 12 27 13

»Rejsen«

Det Lille Teater
Aldersgruppe: fra 3 år
Spilletidspunkt: 10. sept.-3. nov., ma.-fre. kl. 9.30+11, sø. kl. 13.30+15
Billetpriser: børn kr. 36, voksne kr. 60

»Myddeli-Hat«

Det Lille Teater
Aldersgruppe: fra 3 år
Spilletidspunkt: 19. nov.-22. dec., ma.-fre. kl. 9.30+11, sø. kl. 13.30+15
Billetpriser: børn kr. 36, voksne kr. 60

Rialto Teatret

Smallegade 2
2000 Frederiksberg
Billetlff: 38 88 01 88

»Hvis præstens enke kan, så kan du også«

Cole Porter Turnéen
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 5.-26. sept., ma.-fre. kl. 20, lø. kl. 17
Billetpriser: kr. 140-170 (ungdomsrabat)

»Manden der holdt op med at ryge«

Teaterselskabet Kunigunde
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkter: 10. okt.-9. nov. kl. 20, lø. kl. 17
Billetpris: kr. 140 (ungdomsrabat)

»Laurenz Ollivers 7 år jubilæum«

Niels Olsen
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkter: 18. nov.-14. dec., ma.-fre. kl. 20, lø. kl. 17
Billetpriser: kr. 140 (ungdomsrabat)

PAKHUS 11

Pakhus 11
Dampfærgevej 2
Billetlff: 38 88 70 22

»(Uncle) Vanya«

Wrestling School
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 10.-13. nov. kl. 20
Billetpriser: kr. 140 + gebyr (Arte-ordninger)

SCENERIET

Det Ny Teater - »Sceneriet«
Gl. Kongevej 29
1610 København V
Billetlff: 33 25 50 75

»The Scarlet Fingernail«

(Crazy Christmas Cabaret)
London Toast Theatre
Aldersgruppe: fra 14 år
Spilletidspunkt: 31. okt.-25. jan., ma.-fre. kl. 20, lø. kl. 15+20
Billetpriser: kr. 95-175 (ungdoms- og grupperabat)

TEATRET BAG KROEN

Teatret Bag Kroen
Ordruphøjvej 2
2920 Charlottenlund
Billetlff: 39 63 10 96 (10-13)

»Mord i bryllupskagen«

Teatret Bag Kroen
Aldersgruppe: 12 år og op
Spilletidspunkter: 6. sept.-23. nov., ons.-lø. kl. 19

»Karius og Baktus«

Teatret Bag Kroen
Aldersgruppe: 3 år og op
Spilletidspunkt: 1.-31. okt., ti.+ons. kl. 10, to.+fre. kl. 16, lø.+sø. kl. 14

»Julen på Ravnsholt«

Teatret Bag Kroen
Aldersgruppe: 3 år og op
Spilletidspunkt: 30. nov.-22. dec., ti.-fre. kl. 19.30, lø.+sø. kl. 14+19.30

Teatret ved Sorte Hest

Vesterbrogade 150
1620 København V
Billetlff: 31 31 06 06

»Isbjørne«

Teatret ved Sorte hest
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 4. okt.-9. nov., ma.-fre. kl. 20, lø. kl. 17

Taastrup Teater

Tåstrupgårdsvej 3
2630 Taastrup
Billetlff: 42 52 14 30

»Nisserne flytter hjemmefra«

Taastrup Teater
Aldersgruppe: 6-10 år
Spilletidspunkt: fra 1. dec., ma.+ti. kl. 10, ons.-fre. kl. 10+18, sø. kl. 13+16
Billetpriser: kl. 10 kr. 45, aften + week. kr. 110

VIFTEN

Viften
Rødovre Parkvej 130
2610 Rødovre

»Karlsen på taget«

Familie Teatret (38 74 20 11)
Aldersgruppe: 5 år og op
Spilletidspunkt: 8.-19. okt., ti.-fre. kl. 19, lø.+sø. kl. 14
Billetpriser: kr. 60-140 (Arte-ordninger)

Zangenbergs Teater

Zangenbergs Teater
Bernstorffsgade 7
Tivoli
1577 København V
Billetlff: 33 14 50 05

»Kæmpen uden hjerte«

Zangenbergs Teater
Aldersgruppe: 4-10 år
Spilletidspunkt: 11. okt.-13. dec., ma. kl. 10+11.30, ti.+ons.+fre. kl. 9.30+11, to. kl. 11+14
Billetpriser: børn kr. 36, voksne kr. 60

SJÆLLAND OG ØERNE

ARRESØ TEATER

Arresø Teater
Arresøgård Allé 2
Ramløse
3200 Helsingør
Tlf: 48 71 24 25 (11+13, 17-19)

»Cleopatra på safari mellem himmel og jord«

Arresø Teater/Scene 4
Aldersgruppe: 11/24 år
Spilletidspunkter: 5. aug.-31. okt., ma.-fre. kl. 9.30+10.30, lø. kl. 14
Billetpriser: kr. 40 (grupperabat)

»Juletræet med sin pynt«

Arresø Teater/Scene 4
Aldersgruppe: 3-7 år
Spilletidspunkt: 18. nov.-21. dec.

ma.-fre. kl. 10+11, lø. kl. 14
Billetter: kr. 40 (grupperabat)

Kulturhuset Gimle
4591 Føllenslev
Tlf: 53 46 81 88

»Sit«
Teatret
Aldersgruppe: 14 år og op
Spilletidspunkt: ti. 1. okt. kl. 20

»Frø - det kan du selv være«
Corona Danseteater
Aldersgruppe: 3-8 år
Spilletidspunkt: 19. okt. kl. 15

»En landmålens historie«
Odsherred Teater
Aldersgruppe: unge
Spilletidspunkt: ti. 26. nov. kl. 20

»Historien om fiskeren Markus«
Nørregaard & Reiche
Aldersgruppe: 6 år og op
Spilletidspunkt: sø. 1. dec. kl. 15

HOLBÆK EGNSTEATER
Holbæk Egnsteater
Vimmelskæft 27
4300 Holbæk
Billetter: 59 44 45 10

»Juleeventyret«
Holbæk Egnsteater
Aldersgruppe: 6 år og op
Spilletidspunkt: 16. nov. kl. 20, 19.20. dec. kl. 19, 21.22. dec. kl. 16

Egnsteatret Masken
Maskens Hus
Skolegade 16
4800 Nykøbing F.
Billetter: 54 85 78 81

»Cabaret 96 - Det er nu!«
Egnsteatret Masken
Aldersgruppe: unge og voksne
Spilletidspunkt: 12.-27. sept., kun to.+fre. kl. ?

»Min engel«
Skægspire
Aldersgruppe: 3-8 år
Spilletidspunkt: 17. sept. kl. 10+14, 18. sept. kl. 9+11
Billetter: kr. 42

ODSHERRED TEATERCENTER
Odsherred Teatercenter
Lærkehus
Egebjergvej 106
4500 Nykøbing S.
Billetter: 59 93 03 01

»Min engel«
Skægspire
Aldersgruppe: 3-8 år
Spilletidspunkt: 25.-27. sept., ons.+fre. kl. 9.30+11, to. kl. 10+14
Billetter: kr. 42

BaggårdTeatret
Baggårdteatret
Caroline Amalievej 26
5700 Svendborg
Billetter: 66 11 31 06

»Min engel«
Skægspire
Aldersgruppe 3-8 år

Spilletidspunkt: 15.-17. okt., ti.+to. kl. 10, ons. kl. 14
Billetter: kr. 40

Teatergruppen Gadesjakket
Skibhus 17:48
Nørrevænget 17
5000 Odense C
Billetter: 66 14 40 21

»Jeg vil hjem«
Gadesjakket
Aldersgruppe: 4-9 år
Spilletidspunkt: 19.30. nov. undt. sø.+ma., ti.+ons.+fre. kl. 10, to. kl. 10+14, lø. kl. 15

MIMITEATRET
Mimeteatret
Vestergade 95 B
5000 Odense C
Billetter: 66 17 86 61

»Members Only«
Mimeteatret
Aldersgruppe: 15 år og op
Spilletidspunkt: 3.-19. sept., ma.-fre. kl. 20
Billetter: kr. 75 (rabatordninger)

ODENSE TEATER - SMØGEN
Odense Teater - Smøgen
Jernbanegade
5000 Odense C
Billetter: 30 45 50 60

»Det mindste teater«
Det mindste teater
Aldersgruppe: 11/2-4 år
Spilletidspunkt: 18.-28. sept., ma.-fre. kl. 9.30+10.30, lø. kl. 10+11
Billetter: kr. 40

ROSENHAVEN
Rosenhaven
Filosofgangen 19

»Thor og Tjalfe Menneskesøn«
Gadesjakket
Aldersgruppe: 9 år og op
Spilletidspunkt: 3.-6. dec., ti.+fre. kl. 10+19.30, ons.+to. kl. 10+12, lø. kl. 10+14
Billetter: 66 14 40 21

»De 24 juletableauer«
Odense Danser
Aldersgruppe: 12 år og op
Spilletidspunkt: 18.-22. dec. kl. 20
Billetter: 65 42 04 30
Billetter: kr. 50

Børneteateret Skægspire
Vestergade 68
5000 Odense C
Billetter: 66 11 31 06

»Lille Gris«
Børneteateret Skægspire
Aldersgruppe: 2-5 år
Spilletidspunkt: 31. aug.-12. okt., ti.-fre. kl. 9.30+11, lø. kl. 11
Billetter: kr. 40

»Tudseakvariet«
Skægspire
Aldersgruppe: 8-12 år
Spilletidspunkt: 19. okt.-14. dec., ti.+to. kl. 10+13.30, ons.+fre. kl. 10, lø. kl. 11
Billetter: kr. 42

Information og skemaer til
Små Scener ved Ann Berit
Sourial på Teatercentrum

ÅRHUS OG OMEGN

AUKTIONSCENEN
Auktionscenen
Mejlgade 45
8000 Århus C
Billetter: 86 13 53 11

»Brevet fra Frida«
Gruppe 38
Aldersgruppe: 7 år og op
Spilletidspunkt: 10. sept. kl. 9.45+11.15, 11. sept. kl. 9.45+19, 12. sept. kl. 9.45+14
Billetter: kr. 50 (grupperabat)

»En landmålens Historie«
Odsherred Teater
Aldersgruppe: unge og voksne
Spilletidspunkt: 8.-11. okt. kl. 20

»Fuglen i stenen«
Baggårdteatret
Aldersgruppe: 5-8 år
Spilletidspunkt: 16. okt. kl. 11.15, 17. okt. kl. 9.45+11.15, fre. kl. 9.45, lø. kl. 14
Billetter: kr. 50 (grupperabat)

»Den hellige nat«
Gruppe 38/Refleksion
Aldersgruppe: 5 år og op
Spilletidspunkt: 23. nov.-21. dec., ons.-fre. kl. 9.45+17, lø. kl. 14
Billetter: kr. 60 (ungdoms- og grupperabat)

Teaterværkstedet Den Blå Hest
Oddervej 80
8270 Højbjerg
Billetter: 86 27 49 44

»Min engel«
Skægspire
Aldersgruppe: 3-8 år
Spilletidspunkt: 22.-24. okt., ti.+to. kl. 9.30+11, ons. kl. 10+13.30
Billetter: kr. 40 (rabatordninger)

»Smilet ved stigens fod«
Den Blå Hest
Aldersgruppe: 12 år og op
Spilletidspunkt: 3.-5. dec., ti.+ons. kl. 13.30, to. kl. 10

Guldlok Dukketeater
Willemoesgade 2
8200 Århus N
Tlf: 86 10 47 77

»Snøve-Per«
Guldlok Dukketeater
Aldersgruppe: 2-7 år
Spilletidspunkt: 7.-15. sept. kl. 10+15, 18.-28. sept. kl. 10, fre.+lø.+sø. også kl. 15
Billetter: kr. 35

»Askepot«
Guldlok Dukketeater
Aldersgruppe: 2 1/2-7 år
Spilletidspunkt: 9. okt.-24. nov., ons.+to. kl. 10, fre.+lø.+sø. kl. 10+15
Billetter: kr. 35

»Julemandens trylleteater«
Guldlok Dukketeater
Aldersgruppe: 2 år og op
Spilletidspunkt: 28. nov.-22. dec., ti.-fre. kl. 9.45+10.45+15, lø.+sø. kl. 10+15
Billetter: kr. 35

MBT DANSETEATER
MBT Danseteater
Frederiks Allé 20
8000 Århus C
Billetter: 89 31 82 10

»Chang Eng«
MBT Danseteater
Aldersgruppe: 10 år og op
Spilletidspunkt: 12. sept.-18. okt., to.+fre. kl. 20, lø. kl. 16
Billetter: kr. 100 (rabatordninger)

»Natcafé - åbne prøver«
MBT Danseteater
Aldersgruppe: 10 år og op
Spilletidspunkt: 22.-24. nov. kl. 20.30
Billetter: kr. 20

MUSIKHUSET - BØRNETEATERSALEN
Musikhuset - Børneteatersalen
Thomas Jensens Allé
8000 Århus C
Billetter: 89 31 82 10

»Et liv for guder«
Filuren
Aldersgruppe: 5 år og op
Spilletidspunkt: 9. sept.-16. nov., ti.-fre. kl. 15.30+17.30, lø. kl. 11.30+13.30
Billetter: kr. 45

Svalegangen
Rosenkrantzgade 21
8000 Århus C
Billetter: 86 13 88 66 (ti.-fre. 16-20, lø. 13-16)

»Ring«
Svalegangens Dukketeater
Aldersgruppe: voksne
Spilletidspunkt: 10.+12. sept. kl. 19.30

»Rhinguldet« + »Valkyrien«
11.+13. sept. kl. 19.30

»Siegfried« + »Ragnarok« + »Nøddebo Præstegård«
Svalegangens Dukketeater
Aldersgruppe: 7 år og op
Spilletidspunkt: 30. nov.-14. dec. kun lø. kl. 14

ØVRIGE JYLLAND

Jako-Bole Teatret
Danmarksgade 19
9000 Aalborg
Billetter: 98 12 78 33

»Verdens bedste kage«
Taastrup Teater
Aldersgruppe: 11/2-4 år
Spilletidspunkt: 14.-22. sept., hverd. kl. 9.30+11, weekend kl. 14+16
Billetter: kr. 40

»Frø - det kan du selv være«
Corona Danseteater
Aldersgruppe: 3-8 år
Spilletidspunkt: 30.-12. okt., hverd. kl. 9+11+14, weekend kl. 14
Billetter: kr. 40

»Brobissen«
Mariehønen
Aldersgruppe: 3-8 år
Spilletidspunkt: 29. okt.-8. nov.,

hverd. kl. 9+11+14, weekend kl. 14
Billetter: kr. 40

»Paradistræet«
Kaskadeteatret
Aldersgruppe: 11/2-4 år
Spilletidspunkt: 11.-24. nov., hverd. kl. 9.30+11, weekend kl. 14+16
Billetter: kr. 40

»Væk mig efter jul«
Jako-Bole Teatret
Aldersgruppe: 6 år og op
Spilletidspunkt: 26. nov.-21. dec., hverd. kl. 9.30+11+14, weekend kl. 14, fre. 20. dec. kl. 19
Billetter: kr. 40

KVÆGTORVSHALLERNE
Kvægtorvshallerne
Aalborg Havn
9000 Aalborg
Billetter: 98 12 78 33

»Faust Jr.«
Jako-Bole Teatret
Aldersgruppe: 12 år og op
Spilletidspunkt: 1.-19. okt., hverd. kl. 11, lø. kl. 17
Billetter: kr. 50 (gælder også t. udstillingen Nordjysk Kulturland 96)

MUSIKTEATRET VEJLE
Musikteatret Vejle
Vedelsgade 25 - 31
7100 Vejle
Billetter: 75 83 66 00 (13-17)

»Folk og røvere i Kardemomme By«
Jacob Gade Teatret
Aldersgruppe: 3 år og op
Spilletidspunkt: 28. nov.-20. dec., 28. nov.+3.-4. dec.+11.-13. dec.+18.-20. dec. kl. 19, 29. nov. kl. 14, lø.+sø. kl. 14-17
Billetter: kr. 95

TEATRET MØLLEN
Teatret Møllen
Møllepladsen 4
6100 Haderslev
Tlf: 74 52 66 79

»Don Quixote«
Baggårdteatret
Aldersgruppe: unge og voksne
Spilletidspunkt: 12. sept. kl. 20

»Min Engel«
Skægspire
Aldersgruppe: 3-8 år
Spilletidspunkt: 14. sept. kl. 11

»Obstruction Ultimative«
Granhøj Dans
Aldersgruppe: unge og voksne
Spilletidspunkt: 26. sept. kl. 20

»Pimpegyden«
Jytte Abildstrøms Teater
Aldersgruppe: 4-10 år
Spilletidspunkt: 28. sept. kl. 11

»Nederste skuffe til venstre«
Fair Play
Aldersgruppe: unge og voksne
Spilletidspunkt: 22. okt. kl. 20

»Pedro og kaptajnen«
Mariposa Teatret
Aldersgruppe: unge og voksne
Spilletidspunkt: 24. okt. kl. 20

»Min jord - din jord«
Teatret Månegøgl
Aldersgruppe: 2-4 år
Spilletidspunkt: 26. okt. kl. 11

»Rejsen«
Groteatret
Aldersgruppe: 2-4 år
Spilletidspunkt: 9. nov. kl. 11

»Pterodaktyler«
Svalegangen
Aldersgruppe: unge og voksne
Spilletidspunkt: 13.+14. nov. kl. 20

»Hva' siger ægget«
Paraplyteatret
Aldersgruppe: 5-10 år
Spilletidspunkt: 23. nov. kl. 11

»En landmålens historie«
Odsherred Teater
Aldersgruppe: unge og voksne
Spilletidspunkt: 5. dec. kl. 20

»W's mystiske forsvinden«
Det Danske Teater
Aldersgruppe: unge og voksne
Spilletidspunkt: 12. dec. kl. 20

Horsens kalder

I Kaskadeteatrets børneteaterfestival i Horsens fra 20.-22. september deltager 38 professionelle børneteatre, som tilsammen spiller 141 forestillinger i løbet af fredag, lørdag og søndag. Selvom de fleste billetter er væk, vil der traditionelt allerede fra fredag eftermiddag være uafhængede billetter.

Også til en af festivalens nyskabelser, Børneteatrets Debatforum, er det stadig muligt at få adgangstegn. Der sker via henvendelse til Kaskadeteatret på tlf 75 78 20 33.

Lørdag aften kl. 21.30 er Kaskadeteatrets Birte Bonde Nilonen og Horsensborgmester Vagn Rye klar til at uddele en særlig børneteaterpris for første gang.

Alle har haft mulighed for at indstille kandidater til prisen, og der er kommet ganske mange relevante forslag. Og vinderen modtager ud over hæderen også 25.000 gode lavinflationskroner. CJ

Moderne dans for små fødder

Dansescenen er - i tæt samarbejde med Uppercut Danseteater - for andet år i træk vært for et stort anlagt program for børn og unge i efterårsferien.

For de mindste (5-7 år) gentages succesen »Fantasien Danser«, men de øvrige aldersgrupper bl.a. tilbydes »Vær din egen koreograf« og »Sidste nyt fra New York«. Prisen er 20 kr. pr. arrangement.

Børneprojektet støttes af Augustinus Fonden, og billetter og brochure fås hos Dansescenen, tlf. 35 43 58 58 (kl. 12-16.30).

NYE BØGER

Ved Carsten Jensen

Kunsten at fortælle

Skuespilleren og instruktøren Vigga Bro har skrevet en underholdende bog om kunsten at fortælle en (folkelig) historie – hvad enten det foregår i familiens skød, i festligt lag – eller på en scene. I en »snakkesalig« og uprætentiøs, men alligevel ganske instruktiv stil føres læseren ind i opbygningen af en god historie og hvordan man fanger og fastholder tilhørernes opmærksomhed.

Der er selvfølgelig eksempler fra Vigga Bros eget undervisnings-, teater- og fortælleliv, med angivelse af fortællerum, teknikker og redskaber og små fif. Også en god del af den fortælleglade familien Bro sniger sig ind i bogen. Men det er jo en helt anden historie...

»Orkanens øje«. Af Vigga Bro. Ill. af Per Tønnes Nielsen. 96 sider, kr. 148. Forlaget DRAMA.

Kogebog for unge

Det kan være svært at arbejde med teater for unge, hvad enten det sker i skole eller fritidsregi, men nu udsender DRAMA en »håndbog i ungdomsteater«, hvor englænderen Ginny Graham øser af sine mangeårige erfaringer inden for den engelske Youth Theatre-bevægelse.

Håndbogen beskriver alle led i processen fra det helt indledende arbejde til den færdige forestilling. Herunder improvisation og karakterarbejde, forslag til øvelser, skabelse og tilrettelægning af en forestilling m.m. Hun betegner den selv i forordet som en »kogebog«, beregnet til praksis, men understreger fornuftigvis, at der ikke findes nogen magisk trylledrik og at det er svært at score øjeblikkelig succes i drama-arbejdet med de unge.

Bogen henvender sig angiveligt til såvel voksne, der arbejder med unge, samt unge, der selv vil stå for teateraktiviteterne, men for

den sidste gruppe er det givet rigelig tung og lidt omstændelig læsning, struktureret om mange svære begreber.

»Ungdomsteater – en håndbog«. Af Ginny Graham. Oversat af Jens Münster. 158 sider, kr. 198. Forlaget DRAMA.

Globale teatertræf

ISTA, den internationale skole for teater-antropologi, blev grundlagt i 1979. Op-havsmanden var Eugenio Barba, Odin-teatrets leder og ildsjæl med mange ideer om det globale teatersamarbejde på tværs af kulturer og teatertraditioner.

Siden 1980 har ISTA afholdt ti seminarer rundt om i verdenen – det seneste i maj i år i København – der har fungeret som et kontinuerligt teaterlaboratorium, som forsker i teatrets og spillerens multikulturelle dimensioner.

Nu er der udkommet en bog på engelsk om de teorier og teknikker, som ISTA

har arbejdet med. I »The Performers' Village« fortæller Barba bl.a. om starten på ISTA og det teaterantropologiske syn, efterfulgt af bidrag fra en række af »landsbyens« øvrige globale indbyggere. Der er unægtelig ikke tale om tilbage-lænet læsning, men man kan slappe af mellem de svære ord og meninger ved at studere bogens mange herlige billeder af henholdsvis de kosmopolitiske teaterkoryfæer og fra tidligere ISTA-seminarer.

»The Performers' Village – Techniques and Theories at ISTA«. Kirsten Hastrup (ed.). 223 sider, kr. 198. Forlaget DRAMA.

Nordiske teaterforskere

Vi bliver lidt endnu i det engelsk-sprogede, idet Foreningen Nordiske Teaterforskere har udsendt pjece nr. 8 i serien Nordic Theatre Studies (NTS), redigeret af

den århusianske teaterprofessor, Jørn Langsted. Det er et temanummer om nordisk børneteater i 90'erne, og blandt bidragene finder man Claus Reiches artikel om Teatret Møllens æstetik og kunsten at fortælle en historie – samt BTA-anmelderen Kirsten Dahls gennemgang af trends i nutidens danske børneteater, eksemplificeret i en analyse af Theater La Balances forestilling »Lysthuset«. Også en artikel om svenske Staffan Westerbergs avantgardistiske børneteaterarbejde påkalder sig opmærksomhed.

»Nordic Theatre Studies – vol. 8«. Jørn Langsted (ed.). 94 sider. Fås via abonnement på NTS - 200 norske kr. (PostGiro 0825 0195258 – Foreningen Nordiske Teaterforskere).

Nordiske skuespil

Vi bliver i det nordiske, idet det flittige teaterforlag DRAMA har udsendt to bøger, indeholdende de fem skuespil, der var nomineret

Vigga Bro – har lavet en fortællehåndbog (foto fra bogens forside)

til Nordisk Dramatikerpris '96, som blev uddelt i forbindelse med de Nordiske Teaterdage i København i juni. Udgivelsen er støttet med tilskud fra Nordisk Kulturfond.

Vinderen blev i øvrigt finske Paavo Haavikko med »Anastasia och jag«. De øvrige fire skuespil er: »Cancerbalkonen« af Marianne Goldman (Sverige), »Himmerig« af Arni Ibsen (Island), »Isblomst« af Terje Nordby (Norge) samt »Kains Mærke« af danske Morti Vizki.

»Nordiske Skuespil«. To bind, i alt 320 sider. Kr. 148 pr. sæt. Forlaget DRAMA.

Nye stykker

Blandt fem nye skolekomedier fra DRAMA finder man Poul Lokjærs dramatisering af Egon Mathiesens klassiker, »Mis med de blå øjne«, som Comedievognen også har dramatiseret med stor succes. En anden klassiker, Jules Vernes »Jorden rundt i 80 dage«, har Peter Tellerup taget sig af; Anne-Mette Hare bruger et gammelt folkeeventyr i »Ungdomslandet«, mens Marianne Juhl i »Hvem Grethe?« har begået eventyr-varianter med udgangspunkt i Hans og Grethe-figurerne. Også Ole Dan Larsen digter i ungdomsspillet »Troldepejlet« videre på en klassiker, nemlig H.C.Andersens »Snedronningen«, for hvad blev der egentlig af Kaj og Gerda?

Ib Nederlands »Jonas« er noget så sammensat som en »musicalette« i ti små billeder og fire sange, mens der er mere rustent kor over Hans Jørgen Ollings »Det regnede den torsdag«, der udspilles i et trist værsthusmiljø og i øvrigt er skrevet til Sønderjysk Forsøgsscenes Haderslev-gruppe.

»Mis med de blå øjne«. Af Poul Lokjær. 20 s/43 kr. »Jorden rundt i 80 dage«. Af Peter Tellerup. 52 s/88 kr. »Ungdomslandet«. Af Anne-Mette Hare. 28 s/66 kr. »Hvem Grethe?« Af Marianne Juhl. 29 s/48 kr. »Troldepejlet«. Af Ole Dan Larsen. 60 s/98 kr. »Jonas«. Af Ib Nederland. 36 s/58 kr. »Det regnede den torsdag«. Af H. J. Olling. 47 s/98 kr. Alle DRAMA.

Tidsskrifter

Blandt tidsskrifter, sendt til redaktionen siden sidst, er bl.a. en lille, uanselig tryksag – Terpsichore – der er et tidsskrift for moderne dans, udgivet af Odense Dansers Venner. Terpsichore, der udkommer fire gange årligt, har ikke tidligere været nævnt i BTA, men kan fås i abonnement ved henvendelse til:

Marianne Worm, Dragebakken 184, 5250 Odense SV.

Nedenfor et udpluk af artikler fra de seneste teatertidsskrifter:

Teater ET nr. 79: Udvidet nummer med ud-spring i det 10. ISTA-seminar og plads til verdensteater-tanker. Desuden var Kite Wagner både til seminar om det folkelige teater, der ikke findes – og til festival med det levende børneteater. **entré nr. 3/96:** Tema-nummer om teaterlivet i Moskva, der har forandret sig drastisk siden Sovjetunionens fald. **Nr. 4/96:** Om improvisationsteater i Malmö, der har fået tag i det svært tilgængelige ungdomspublikum; interview med skuespilleren Anders Ahlbom m.m. **Teaterbladet nr. 193:** Om Jytte Abildstrøms planer om at opføre et økologisk teaterværksted; et besøg hos verdens ældste firma for udlejning af teaterkostumer m.m. **Nr. 194:** Rapport fra FIA-kongressen, herunder den (nu fhv.) islandske præsidents tale om »det levende teater«; nyt udspil fra Komiteen for Dansemedicin.

Teatertidningen nr. 2-3/96: Portræt af Sue-El-len Case, en feministiske teaterprofessor fra Californien; interview med skuespilleren og dramatikeren Mattias Andersson. **Nr. 4/96:** Portræt af Cantabile 2; fokus på svensk dramatik; reportage om instruktøren Ma Ke fra Peking-operaen og det svensk/kinesiske projekt, »En Midsommarnattsdrøm«.

Rampelyset nr. 227: Teaterrødderne fra Holbæk; portræt af Vejens to amatørteatre. **Nr. 228:** Om Cyrano de Bergerac i Nykøbing F; verdens største egnsespil; resultat af et skrivkursus.

drama nr. 2/96: Om drama/teaterkommunikationsuddannelsen ved Høgskolen i Oslo.

Terpsichore nr. 3/96: Om dans for børn; moderne dans på Cuba; vandrepjektet Jonathan Livingston Havnåge.

Dansk UNIMA nr. 2/96: Nekrolog over dukketeatermennesket Lise Barfoed.

danstidningen nr. 4/96: Om skabelsen af ballet og musik samtidig; dans i musikvideoer; om Pina Bauschs arbejde.